

1

ฝันร้าย

“เราจะให้โอกาสท่านมีชีวิตด้วยการประลอง”

โอกาสเพื่อการแลกชีวิต แลกด้วยลมหายใจ ในวัยยี่สิบเจ็ดของวากนั้นกลับสงบนิ่งเกินวัย ภายใต้ดวงตาคอมปลาบคือความเยือกเย็นเข้าชั้นอำมหิต

‘บทลงโทษของคนทรยศ’

ซาเลอมา เรซแนฟ ไม่มีทางเลือกอื่น เขาต้องรับคำบัญชา แม่รู้เต็มอกโอกาสของเขาไม่มีจริง เพราะท่านชายฟลาเวียน มาร์ลโคเซนเต้ จะไม่ไว้ชีวิตของเขา

“ท่านชาย ท่านไม่ได้คิดจะให้โอกาสรอด”

ดวงตาอำมหิตของท่านชายฟลาเวียนคือคำตอบสำหรับคำกล่าวของซาเลอมา แต่โอกาสรอดน้อยนิดนั้น ซาเลอมาอาจทำให้การคาดการณ์ของท่านชายฟลาเวียนต้องล้มเหลว

อายุเพียงยี่สิบเท่านั้น ต่อให้เก่งกาจถึงขนาดไหนก็ไม่อาจเทียบความสามารถกับผู้เป็นบิดา ท่านชายคาร์โลมัน มาร์ลโคเซนเต้ และมีมือการต่อสู้

ของซาเลอมาก็เป็นรองท่านชายคาร์โลมันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“โอกาสอยู่ที่ตัวท่าน แต่ถ้าหากเกรงกลัวนัก ก็จงประลองกับน้องชายของเรา คีฟ ก้าวเข้ามา”

ท่านชายฟลาเวียนออกคำสั่ง คืออาคีฟ อัลมาเกซซี ก้าวเข้ามา มือเขาสั่นเล็กน้อย ถึงอย่างไรก็ตามคีฟก็ยังคงเป็นเด็กชายวัยเพียงแค่อายุสิบกว่าปีเท่านั้น

“ท่านชาย ท่านดูแคลนข้า”

“ท่านมีศักดิ์ศรีอะไรเหลือให้เราดูแคลนอีกอย่างนั้นหรือ”

ท่านชายฟลาเวียนถอยไปด้านหลัง เพื่อให้คีฟก้าวเข้าไปแทนที่ลานกว้างล้อมไปด้วยซากปรักหักพังของสิ่งก่อสร้าง ท่ามกลางคืนเดือนมืดราวกับว่าท้องฟ้ากำลังเศร้าโศก

“คีฟ อัลมาเกซซี จะเป็นคู่ประลองของท่าน”

“หะ...ท่านชาย”

“นายทำได้คีฟ”

คีฟกำมือเข้ากับด้ามของดาบแน่น ซาเลอมาเคยเป็นอาจารย์สอนดาบเขา ถึงจะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ และเขากำลังจะต้องใช้ดาบที่ได้รับมอบจากซาเลอมาประลองกับอีกฝ่าย

“ท่านจะส่งท่านคีฟมาตาย!”

“เรากำลังจะส่งท่านไปลงนรกต่างหาก”

“ท่านชายฟลาเวียน!”

“กรี๊ด!”

ฝันร้ายกลืนกินความสุขในยามนิทราของเธอไปอีกแล้ว เหนือไหล่โซมร่างที่ลุกขึ้นนั่งบนเตียง เธอหายใจแรง แหวตาเต็มไปด้วยความตื่นกลัว สั่นเทิ้มไปทั้งร่างระหว่งที่โน้มตัวไปที่โคมไฟและไขว่คว้าเปิดม่าน

“แฮก! แฮก!”

เสียงหายใจของเธอดังหอบรัวเร็ว ลีอาห์ลูบหน้า มองไปรอบห้อง

และเริ่มควบคุมสติได้ เมื่อแนชต์แล้วว่ามันเป็นเพียงความฝัน

“ฝันร้ายอีกแล้ว”

เป็นความฝันแบบเดิมที่ลือฮาที่ฝันถึง แต่เธอไม่รู้จักบุรุษที่เธอระลึกไว้ในความฝันว่าชื่อของเขาคือ ‘ซาเลอมา’ นอกจากนี้ยังมีผู้เกี่ยวข้องเป็นถึงบุรุษสูงศักดิ์ ท่านชายฟลาเวียน มาร์ลโคเซนเต้ ที่แม่จะเอ่ยนามของเขายังต้องเอ่ยอย่างระมัดระวังและสมเหตุสมผล

แล้วเธอช่างกล้าฝันถึงเขาได้อย่างไร และก็เหมือนทุกครั้งที่เธอฝันถึงเหตุการณ์นี้ ลือฮาจะสะดุ้งตื่นเมื่อปลายดาบของคิอาคิฟตัดฉับเข้ากับลำคอของซาเลอมา จนคอขาดกระเด็น

หลายครั้งที่คิอาคิฟเปลื้องพละ่า ร่างกายถูกคมดาบของซาเลอมาในความฝัน ลือฮาห้วงโยคิอาคิฟ ภาวนาให้เขารอดตาย แต่เมื่อซาเลอมาเป็นผู้พ่ายแพ้ เธอก็จะสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาหารเจ็บแปลบในทรวงอก

“ท่านคิฟ”

แม้แต่ในความฝัน เธอก็ยังต้องการให้เขารอด และต้องการปกป้องเขา เธอแปลกใจที่หัวใจเธอยังเต้นรัว และหนักอึ้ง

“มันก็แค่ความฝันไร้สาระ”

ลือฮาเคลื่อนไหวลงจากเตียง หญิงสาวเดินไปยังหน้าต่าง รูดม่านเพื่อมองออกไปยังความมืดภายนอก ภายในห้องพักขององค์กรหญิง

“มาลี”

เมื่อคิดถึง คิอาคิฟ อัลมาเกซซี หญิงสาวก็ระลึกถึงน้ำเสียงอบอุ่นของเขา และมือที่ยื่นไปหาเธอ ลือฮาในชุดสีขาวซึ่งเปรอะเปื้อนจนมองหาลีเดิมแทบไม่เจอ เธอนั่งเหน็บหนาวอยู่ข้างถนน เนื้อตัวมอมแมมไร้ความน่าดู คิอาคิฟยื่นมือมาหาเธอ และเมื่อเธอจับมืออบอุ่นของเขาเอาไว้ จากเด็กไร้บ้าน เธอก็กลายเป็นคนมีบ้าน บ้านของเธอก็คือที่นี่ สถานที่ซึ่งเธอเติบโตขึ้นมาด้วยความเมตตาของคิอาคิฟ

“เธอชื่อลือฮา จำไว้นะ”

คืออาชีพบอกกับเธอแบบนั้น และหญิงสาวก็จดจำมาตลอด เธอมีชื่อเพราะเขา แต่เธอไม่มีนามสกุลเหมือนกับคนอื่น เธอชอบชื่อลืออาห์ เพราะเป็นชื่อที่คืออาชีพตั้งให้เธอ

ทหน้าที่สำคัญในยามเช้าของลืออาห์คือการทำตัวเป็นนาฬิกาปลุกให้คืออาชีพ หญิงสาวไปที่ตำหนักของชายหนุ่มภายในบริเวณอันกว้างขวางของเบรย์เดนเฮาส์ ซึ่งเป็นปราสาทของผู้ปกครองเมืองเซนเดอร์วิค หญิงสาวเปิดประตูเข้าไปในห้องของชายหนุ่ม

คืออาชีพ อัลมาเกซซี่ ยังอยู่ในนิทรา ดวงตาของลืออาห์อ่อนโยนลงเมื่อมองไปที่เขา เรือนกายก่อนบนของชายหนุ่มเปลือยเปล่า และเขาไม่ได้เปลือยแค่นั้น คืออาชีพจะเปลือยตลอดร่างก่อนเข้านอน หญิงสาวเดินไปรูดม่านหน้าต่างต่างๆ เพื่อให้แสงแดดค่อยๆ ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง “อืม...”

ร่างสูงบนเตียงขยับตัว ลืออาห์รูดม่านส่วนที่เหลือ ร่างสูงเพรียวในชุดเครื่องแบบของครักซ์หญิงเดินไปหยุดยืนห่างจากเตียงนอนของชายหนุ่มราวๆ สามก้าว เธอกลับเกลื่อนความมออบอุ่นในดวงตาให้หลงเหลือไว้แค่ความสงบนิ่งและนอนบ่นอ้อม

“ลืออาห์?”

เขาขยับตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง มาดของเขาสง่างาม ผ้าห่มเลื่อนลงไปกองบริเวณนั้นเอว เผยให้เห็นแผงอกแกร่งและเรือนกายก่อนบนที่แข็งแกร่งด้วยกล้ามเนื้อจากการฝึกวิชาการต่อสู้ เปลือกตาที่เปิดขึ้น ดวงตาสีรัตติกาลเฉกเช่นดวงตาของบิดา ไก่ก้า อัลมาเกซซี่ มองไปที่ลืออาห์

“อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านคืออาชีพ”

หญิงสาวโค้งตัวแสดงความเคารพเขา องค์กรักซ์หญิงจะไม่ย่อตัวอย่างเข้มซ้อย แต่จะยืนตรงแล้วโค้งตัวทำความเคารพเฉกเช่นบุรุษ แต่ถ้าหากเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้สูงศักดิ์ระดับท่านชาย องค์กรักซ์หญิงก็จะ

ต้องทาบมือเข้ากับบอวก่อนโค้งตัวแสดงความเคารพ

“อรุณสวัสดิ์”

คืออาชีพผ่อนคลายเมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ เป็นช่วงเวลายามเช้าที่มีความอบอุ่นเล็กๆ แฝงอยู่ สำหรับลีโอแล้ว เธอไม่เคยเหน็ดเหนื่อยที่จะทำหน้าที่เป็นนาฬิกาปลุกให้เขา

โดยมารยาทลีโอต้องยืนก้มหน้า แต่เพราะเธอคือองครักษ์หญิงที่ได้รับการฝึกฝนเรื่องการต่อสู้ จุดประสงค์เพื่ออารักขาคืออาชีพ ประสาทสัมผัสคือหนึ่งในเรื่องที่ต้องฝึก หากเธอต้องการมีชีวิตรอด

เธอได้ยืนเสียนเขาเลื่อนตัวลงจากเตียง ผ้าปูเตียงเสียดสีกับร่างกายของชายหนุ่ม และเมื่อเขาเดินมาหยุดยืนตรงหน้าเธอ คืออาชีพก็สวมเสื้อคลุมเรียบร้อย

“ขอบใจมากายานาฬิกา”

มือใหญ่วางลงบนศีรษะเธอ ลีโอต้องยืนนิ่ง ไม่เงยหน้า ไม่สบตา เพราะเขาคือเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ด้วยสายเลือดของมารดาซึ่งเป็นท่านหญิงในราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ คืออาชีพจึงไม่ใช่แค่ผู้ที่ผู้ปกครองเมืองเซนต์เดอริวิตต์จากบิดาเท่านั้น แต่เขายังเป็นพระญาติของราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ ราชวงศ์ซึ่งปกครองประเทศซัคคาเวียแห่งนี้

คืออาชีพไม่อยู่ตรงหน้าเธอแล้ว เขาเข้าไปในห้องอาบน้ำ คนรับใช้ตามเข้าไปเพื่อปรนนิบัติเขา หมุดหน้าที่ของลีโอแล้ว องครักษ์หญิงออกมาจากห้องนอนส่วนตัวของเจ้านาย เธอแทรกตัวไปหยุดยืนด้านหลังเสาขนาดใหญ่

มือหยาบกร้านจากการจับอาวุธยกขึ้นช้าๆ ก่อนจะวางลงบนศีรษะของตัวเอง ใ่อุ่นจากมือของคืออาชีพยังคงกรุ่นอยู่บนนั้น มือของเขอบอุ่นสำหรับเธอเสมอ ลีโอพร้อมเบลอกลตาลง ซึมซับความรู้อีกนั้นเอาไว้ในหัวใจช้าๆ

เธอทำได้แค่แอบเก็บความอบอุ่นนี้ไว้ รู้ตัวดีว่าเธอกับเขาช่างแตกต่างกัน หากเทียบระหว่างเธอกับเขา เขาสูงเทียมฟ้า ในขณะที่เธอต่ำต้อยเพียงดิน ในยามที่เธอเยาว์วัย เธอวิ่งตามเขาต้อยๆ อยู่ข้างกายเขาใกล้ชิดยิ่งกว่าเด็กผู้หญิงคนไหน

เขาอายุมากกว่า สูงศักดิ์กว่า แต่อุณหภูมิให้เธอผู้ต่ำต้อยเป็นสหายสนิทของเธอ ลีอาห์ตามเขา เพราะเขาคือความอบอุ่นหัวใจของเธอ อยู่ใกล้คืออาชีพแล้วเธอรู้สึกปลอดภัย นั่นก็เพราะความทรงจำของเธอก่อนหน้าที่จะพบคืออาชีพสูญหายไป

ลีอาห์จำอะไรไม่ได้ เธอจำได้เพียงแค่วันที่หน้าตึนกั้วของเด็กหญิงตัวน้อยที่อยู่ตามลำพัง เธอนั่งอยู่ริมถนนในสภาพมอมแมม กอดตัวเองแล้วก็มองไปรอบตัวอย่างตื่นกลัว เสียงระอื้นดังผะแผ่วผ่านลำคอ เธอนึกไม่ออก

‘เราเป็นใคร’

‘เรามาทำอะไรที่นี่’

‘ครอบครัวของเราอยู่ที่ไหน’

คำถามพวกนั้นยิ่งสร้างความตื่นตระหนกให้กับเธอ กระทั่งมือของผู้ชายวัยรุ่นคนหนึ่งยื่นมาตรงหน้า เธอมองเขาผ่านม่านน้ำตา แล้วก็พบว่าเธอกำลังได้รับรอยยิ้มจากเขา เจ้าของรอยยิ้มใจดี รอยยิ้มของเขา เธอตั้งชื่อมันว่า ‘รอยยิ้มเทวดา’

เขาตั้งชื่อให้เธอ จับมือเปราะระเป็อนของเธอ เลื้อยผ่านตัวเขาสะออดสะอ้านหรรุหระ แต่เขาก็ไม่รังเกียจสภาพมอมแมมของเธอ พาเธอออกมาจากข้างถนนหน้ากั้ว

“หนูอยู่ที่นี่ได้เทรหระคะ”

“ได้สิ”

ลีอาห์ยังคงสงสัยและตื่นกลัว คืออาชีพเรียกที่นี้ว่าบ้าน แต่สำหรับแม่หนูน้อยลีอาห์ในตอนนั้น เบรย์เดนเฮาส์คือปราสาทมหัศจรรย์ที่หรรุหระ

และไม่เหมาะกับเธอเลยสักนิด

“เธอจะอยู่ที่นี้ในฐานะเพื่อนของฉัน”

“เราเป็นเพื่อนกันหรือคะ”

“ใช่ เราเป็นเพื่อนกัน ฉันคือเพื่อนที่หวังดีกับเธอที่สุดลีโอาร์”

นับตั้งแต่นั้นเบรย์เดนเฮาส์ก็กลายเป็นสถานที่ปลอดภัยของเธอ ลีโอาร์มีชุดใหม่หลายสิบชุดที่คืออาชีพส่งคนเตรียมให้เธอ เธอมีห้องพักของตัวเอง และเธอก็เป็นเพื่อนของเขา เธอชอบที่มีเขาเป็นเพื่อน จนกระทั่งวันหนึ่ง ลีโอาร์ต้องเริ่มเปลี่ยนตัวเอง

“ลีโอาร์”

“เอนี่”

ลีโอาร์ส่งยิ้มให้เอนี่ เอนี่ทำงานเป็นคนรับใช้ในเบรย์เดนเฮาส์ นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ดูแลเธอ เหมือนเป็นพี่สาวของเธอ

“จะไปไหน”

“ไปหาคิฟ”

“ตอนนี้ลีโอาร์อายุเท่าไรแล้วจำได้ไหม”

“จำไม่ได้ แต่คิฟบอกว่า ตอนที่เจอหนู หนูอายุประมาณสิบปี ตอนนั้นหนูก็ต้องอายุสิบสองใช่ไหมคะเอนี่”

เอนี่จับมือลีโอาร์ ดึงให้ลีโอาร์นั่งลงบนม้านั่งยาวตัวเดียวกัน เอนี่จับมือลีโอาร์ แล้วก็ยิ้มให้ก่อนตัดสินใจพูดเรื่องสำคัญที่เตรียมไว้คุยกับลีโอาร์

“ตอนนี้ท่านคิฟอายุสิบเจ็ด เป็นชายหนุ่มรูปงาม”

“คะเอนี่”

“ลีโอาร์ก็กำลังโตขึ้นทุกวัน ลีโอาร์ ถึงท่านคิฟจะเมตตาลีโอาร์ แต่ลีโอาร์ก็ต้องให้ความเคารพท่านคิฟ”

“หมายความว่ายังไงคะเอนี่”

“ลีโอาร์เริ่มโตเป็นสาวแล้ว และท่านคิฟก็เป็นชายหนุ่มที่มีภารกิจต้องเรียนรู้อีกมาก ลีโอาร์ไปหาท่านคิฟบ่อยๆ คงไม่เหมาะนัก”

“หนูกับคิฟเป็นเพื่อนกัน”

“ลืออาห์ ลืออาห์เป็นเพื่อนกับท่านคิฟไม่ได้หรอกนะ เพราะท่านคิฟคือผู้สูงศักดิ์ คือว่าที่ผู้ปกครองเมืองเซนเดอรวีค”

“หนูไม่เข้าใจ หนูอยู่กับคิฟไม่ได้หรอกคะ”

เสียงของลืออาห์ลั่นเทา โลกใบเล็กของเธอคือโลกที่เต็มไปด้วยคิฟ ถ้าหากไม่มีเขาแล้วโลกของเธอจะเป็นอย่างไรต่อไป

“อยู่ได้ แต่ต้องอยู่เหมือนคนรับใช้คนอื่น ถ้าหากลืออาห์จะอยู่ที่นี้ ลืออาห์ต้องเรียกท่านคิฟเหมือนที่ฉันและคนรับใช้คนอื่นเรียก”

“หนูจะเรียกคิฟว่าท่านคิฟคะ เพราะหนูอยากอยู่ที่นี้ อยากอยู่กับคิฟ หนูขอโทษคะ หนูต้องเรียกท่านคิฟใช้ไหมคะ เมื่อกี้ไม่นับได้ไหมคะเอนี้ หนูอยากอยู่ที่นี้”

“ไม่ต้องตกใจลืออาห์ ฉันไม่มีสิทธิ์ไล่ลืออาห์ แต่ฉันอยากให้ลืออาห์ได้อยู่ที่นี่ และรู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรต่อท่านคิฟ”

“เอนี้บอกหนูเลยคะ เอนี้สอนหนูนะคะ หนูจะทำตามที่เอนี้บอกทุกเรื่องเลยคะ หนูสัญญา”

ลืออาห์จับมือเอนี้ เกี้ยวนิ้วก้อยเข้ากับนิ้วก้อยของเอนี้เพื่อยืนยันถึงคำสัญญาของเธอ เธอจะทำตามที่เอนี้สอนเพราะไม่อยากจะแยกจากคิฟ

“นอกจากเรียนหนังสือแล้ว ลืออาห์ก็ต้องรู้หน้าที่ของตัวเอง ลืออาห์จะวิ่งตามท่านคิฟไม่ได้อีกต่อไป”

“ใกล้ชิดไม่ได้หรอกคะ”

“ลืออาห์ไม่มีหน้าที่ต้องใกล้ชิด”

“แล้วทำอย่างไรถึงจะได้ใกล้ชิดคะ”

“ลืออาห์ คนที่ใกล้ชิดท่านคิฟได้มีแค่คนรับใช้ที่มีหน้าที่กับองค์ราชเจ้าเท่านั้น”

หากไม่นับรวมผู้สูงศักดิ์เช่นเดียวกัน คนที่สามารถใกล้ชิดคิฟได้ก็มีแค่คนรับใช้ซึ่งทำหน้าที่ดูแลเขา ซึ่งจะมีการคัดเลือกอย่างเข้มงวด

และองค์กรฯซึ่งคัดเลือกเข้มงวดมากกว่า

“คนรับใช้ต้องทำหน้าที่อะไรบ้างคะ”

“ดูแลท่านคิฟตามคำสั่ง เป็นต้นว่า เตรียมอาหาร เตรียมเสื้อผ้า แต่ตอนนี้ลืออาห์ยังเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของท่านคิฟไม่ได้หรอกนะ ลืออาห์ยังอายุน้อยเกินไป อย่างน้อยก็ต้องอายุสี่สิบปีขึ้นไป”

“อีกตั้งแปดปี”

“ใช่ อีกแปดปี และลืออาห์ก็ต้องเข้ารับการคัดเลือกด้วย ถ้าคัดเลือกผ่านถึงจะได้ทำงานในตำแหน่งนั้น เข้าใจไหม”

“หนูไม่อยากเป็นคนรับใช้ หนูอยากเป็นองค์กรฯ”

ลืออาห์ตัดสินใจในตอนนั้นเอง เธอรู้ว่าองค์กรฯต้องทำหน้าที่ปกป้อง ถ้าหากเธอเป็นองค์กรฯ เธอก็จะได้ทำงานใกล้ชิดและได้ปกป้องคือคิฟด้วย

“หนูอยากปกป้องท่านคิฟ คนรับใช้ทำหน้าที่ดูแล แต่ปกป้องท่านคิฟไม่ได้ หนูอยากเป็นองค์กรฯมากกว่าค่ะ”

“นี่ลืออาห์ก็ต้องเข้ารับการคัดเลือก”

“หนูเข้ารับการคัดเลือกได้ไหมคะ”

“ได้ เพราะองค์กรฯเข้ารับการคัดเลือกได้ตั้งแต่อายุสิบปีขึ้นไป ถ้าผ่านการคัดเลือกก็ต้องฝึกหนัก กว่าจะได้ทำงานก็อีกหลายปี”

“แต่ระหว่างฝึกหนูจะได้เจอท่านคิฟใช่ไหมคะ เพราะหนูเคยไปที่สนามฝึกกับท่านคิฟหลายครั้ง ท่านคิฟชอบไปที่นั่น”

“ก็คงได้เจอบ้าง”

“หนูจะเป็นองค์กรฯค่ะ หนูจะเป็นองค์กรฯของท่านคิฟให้ได้”

จากวันนั้นลืออาห์ก็เปลี่ยนตัวเอง จากเด็กหญิงที่คอยวิ่งตามคิฟคิฟแบบไร้ประโยชน์ เธอตั้งเป้าหมายจะเป็นคนที่ทำประโยชน์ต่อเขา เธอจะเป็นคนที่ปกป้องผู้ให้ชีวิตใหม่กับเธอด้วยชีวิตของตัวเอง

ปลายดาบเล่มยาวกรีดลงบนพื้นลานประลอง น้ำหนักของมันไม่มีผลต่อมือของสตรีที่จับและลากมันเดินไปพร้อมเธอ ใบหน้าของหญิงสาวเรียบเฉย ดวงตามองตรงไปยังคู่ประลอง

เสื้อแขนยาวสีดำ กางเกงสีเดียวกัน เนื้อผ้ายืดหยุ่นในระดับสูงเพื่อให้กระชับกับรูปร่างและไม่สร้างความรำคาญให้กับผู้สวมใส่

ขาเรียวยาวซึ่งมีรองเท้าบูตสีดำหุ้มถึงข้อเท้า เดินเป็นจังหวะสม่ำเสมอแผ่วเบาด้วยน้ำหนัก แต่มันคงเยื้องนักรบที่มีฝีมือ ไม่ใช่สตรีอ่อนด้อยไร้ฝีมือ

การประลองวัดระดับฝีมือจะมีขึ้นปีละสองครั้ง วันประลองจะไม่มีอุปสรรคป้องกัน ประลองจริง เจ็บจริง แต่ไม่ถึงขั้นต้องเอาชีวิตของอีกฝ่าย ลีอาห์มองไปยังคู่ประลอง เธอกับเขาต้องประลองกันเป็นประจำ ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะหลายครั้ง แต่จากสถิติการชนะ ลีอาห์ทำได้ดีกว่า

เธอรู้ว่าเขาต้องการเอาชนะเธอ แต่ลีอาห์ก็ไม่ยอมให้เขาทำแบบนั้นได้ง่ายๆ เพราะโดยตำแหน่ง เธอคือรองหัวหน้าทีมอารักขาของคีโอคีฟ และเพราะเธอเป็นผู้หญิง ความพยายาม มุ่งมั่นอันแรงกล้าของเธอต้องมียมากกว่าบุรุษ

ผู้หญิงคือเพศที่อ่อนแอ องค์กรฯที่เป็นผู้หญิงมีจำนวนนับคนได้ ที่ผ่านการคัดเลือกได้รับอนุญาตให้คุ้มครองเจ้านายผู้ชาย องค์กรฯหญิงของราชวงศ์มาร์ลโคเซนแต่มีจำนวนมาก แต่ก็ต้องคอยอารักขาเชื้อพระวงศ์ผู้หญิงเท่านั้น

ลีอาห์เจาะจงที่จะเข้ารับการคัดเลือกเพื่ออารักขาคีโอคีฟ ร่างกายของเธอผ่านความเจ็บปวดและการฝึกหนักทรหดอดทนแบบเดียวกับที่บุรุษต้องฝึก เธอผ่านมันมาได้ด้วยความมุ่งมั่นที่จะเป็นผู้พิทักษ์ของคีโอคีฟ และเธอก็ทำมันสำเร็จ

“ฉันไม่แพ้เธอแน่”

โคตีกกล่าวออกมาด้วยความมุ่งมั่นเช่นกัน ลีอาห์รับฟังอย่างสงบ

จุดเด่นของโคดีคือการเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว และลงมืออย่างเฉียบขาด แต่ทุกคนย่อมต้องมีจุดด้อย ลีอาห์ไม่ได้สู้ด้วยพลังกำลังอย่างเดียว ถึงอย่างไรแรงผู้หญิงย่อมน้อยกว่าแรงผู้ชาย

แต่เธอฝึกให้ตัวเองใช้สมองรวมเข้ากับร่างกาย โคดีใส่เสื้อแขนกุด สีดำและกางเกงสีเดียวกัน เขาพุ่งเข้าไปหาลีอาห์ ไม่ใช่การพุ่งสู่มีสู่หมัด แต่เป็นการเริ่มต้นทำประลองอย่างรู้ว่าต้องพุ่งไปจุดไหนเขาถึงจะได้เปรียบ

ลีอาห์ก้มตัวลง หมุนลอดใต้ลำแขนของโคดีที่ยกดาบยาวขึ้น เธอหลบคมดาบของเขาได้อย่างหวุดหวิด

บริเวณนอกลานประลองแบ่งที่นึ่งออกเป็นสองฝั่งคือฝั่งบุรุษที่มีพื้นที่มากกว่า และฝั่งของสตรี และองครักษ์หญิงก็ยอมต้องส่งใจเชียร์ ลีอาห์

โคดีพัดฟันดาบและพลังกำลังเข้าไปใส่ลีอาห์ ไม่อ่อนข้อให้เพียงเพราะ เธอเป็นผู้หญิง เมื่ออยู่ในลานประลอง คักดีศรีของทั้งคู่เท่าเทียมกัน ลีอาห์หลบการปะทะ และใช้สมองในการมองหาจุดอ่อนของโคดี และเธอก็เลือก จะโจมตีมัน

“อ้า!”

ลีอาห์ไม่ร้องสักแอะตอนที่เธอเพลิงพล้ำให้กับคมดาบของโคดี แต่ เธอถูกดาบคมๆ นั้นกรีดเนื้อบริเวณลำแขน มันไม่ลึกเท่ากับคมดาบของเธอ ที่หญิงสาวกดมันใส่ต้นขาของโคดี ในขณะที่โคดีคำรามออกมาเสียงดัง

ความปราดเปรียวของเธอทำให้หญิงสาวรอดพ้นจากการโต้กลับของ โคดี เธอใช้ดาบสร้างแผลให้เขาอีกหนึ่งแห่งและกระโดดหลบไปด้านหลัง โคดีเสียหลัก ถอยออกไปนอกเส้นของลานประลอง และทำให้ลีอาห์เป็น ฝ่ายชนะ

“ขอบคุณที่ชี้แนะ”

เธอยืนตัวตรง เก็บดาบแนบลำตัว โคนีศรีชะให้กับโคดีเพื่อให้เกียรติ คู่ประลอง องครักษ์ที่หนึ่งชมการประลองลุกขึ้นยืนเพื่อปรบมือให้กับผู้ชนะ

ลืออาห์หมุนตัวเดินไปส่งอาวุธคืนให้กับผู้ดูแลด้วยใบหน้าเรียบเฉย เสร็จการประลองของเธอแล้ว ลืออาห์ก็ไม่มีแผนจะอยู่ดูการประลองของ คู่อื่นๆ ซึ่งการประลองวัดระดับฝีมือ องครักษ์จะต้องถูกจับคู่เพื่อวัดระดับ ความสามารถทุกคน

“คุณลืออาห์เก่งมากเลยคะ”

เมื่อเดินผ่านที่นั่งขององครักษ์หญิง ลืออาห์ก็ได้รับทั้งคำชมและสายตา ชื่นชม องครักษ์หญิงด้วยกันชื่นชมฝีมือของเธอ ความเฉยชาลึกลับของ ลืออาห์ทำให้เธอเหมือนคนที่เข้าถึงยาก แต่ยิ่งยากเธอก็ยิ่งเป็นที่ชื่นชมของ องครักษ์หญิงด้วยกันที่มีเธอเป็นต้นแบบ

เธอคือสตรีแข็งแกร่ง สวยและเท่ ที่รุ่นน้องอยากเจริญรอยตาม นอกจากนี้ก็ยังได้รับการยกย่องจากองครักษ์รุ่นเดียวกัน แล้วยังมีความ ริษยาไม่พอใจเป็นของแถมตามมาด้วย แต่ลืออาห์ไม่ให้ความสนใจกับเรื่อง ไร้สาระแบบนั้น

“ขอบใจ” เธอกล่าวกับองครักษ์หญิงฝึกหัดคนหนึ่งที่กำลังอ่อยปาก ชมเธอ องครักษ์หญิงฝึกหัดผู้นั้นถึงกับยืนตัวแข็ง คาดไม่ถึงว่าลืออาห์ จะสนทนาด้วย

“คะ...คุณลืออาห์ คะ...คุยกับฉัน”

ลืออาห์เค็งศีรษะให้เธอผู้นั้นเล็กน้อย แล้วก็เดินออกไปจากลานประลอง เธอได้รับบาดเจ็บ โลหิตยังไหลริน แต่มันไม่ใช่บาดเจ็บที่ใหญ่มากสำหรับลืออาห์ เธอเคยร้องไห้ เจ็บปวดไปทั้งร่างเหมือนกระดูกถูกกดเป็นผุยุบง แผล เพียงแค่นี้ไม่ทำให้เธอตื่นกลัว

“เบิกซุดทำแผล”

หญิงสาวถือป้ายประจำตัวของเธอไปวางลงบนเคื่องสแกน ซึ่ง องครักษ์ที่ได้รับบาดเจ็บสามารถนำป้ายประจำตัวมาเบิกซุดทำแผลได้ ตลอดเวลา ซุดทำแผลถูกส่งข้ามเคาน์เตอร์มาให้กับลืออาห์ หญิงสาวรับมัน มาแล้วก็เดินจากไปเงียบๆ

ลีอาห์มาที่คอกม้า หญิงสาวนั่งลงบนกองฟางที่อัดแน่นเป็นก้อน ลีเหลียม หญิงสาวหันไปที่ประตูคอกม้า เมื่อได้ยินเสียงเบาๆ บริเวณนั้น

“หูเธอยังไวเสมอสินะ”

“ท่านคิฟ” ลีอาห์ลุกขึ้นยืนตัวตรง โด่งตัวเพื่อทำความเคารพคือาคิฟ ชายหนุ่มเดินไปหยุดยืนตรงหน้าเธอ วางมือลงบนบ่าของหญิงสาว

“นั่งลง นี่คือคำสั่ง”

เขาล้วงเสียงเข้ม แต่น้ำหนักมือที่กดลงบนบ่าเธอกลับทำให้ลีอาห์ อบอุ่นจนเธอสะท้านในอก หญิงสาวทรุดตัวนั่งลง และคือาคิฟก็นั่งลงบน กองฟางอีกก้อนตรงข้ามลีอาห์

“ท่านคิฟ ฉัน...”

“ห้ามพูด นี่คือคำสั่ง”

ถ้าเป็นคำสั่งของเขา ลีอาห์จะปฏิบัติตามอย่างไร้ข้อโต้แย้ง ริมฝีปาก ของเธอปิดเข้าหากัน คือาคิฟพับแขนเสื้อของหญิงสาวขึ้นอย่างเบาเมื่อ

“เธอเป็นผู้หญิงนะ รอยแผลเป็นคงไม่เหมาะกับแขนเธอนักหรอก”

หน้าที่ของลีอาห์คือฟังคือาคิฟพูด เธอเปลี่ยนไป จากเด็กผู้หญิง ซึกแล้ว เธอก็ค่อยๆ สดใสขึ้น และเมื่อเธอเข้ารับคัดเลือกเป็นองครักษ์ ความสดใสก็ค่อยๆ ถูกทดแทนด้วยความเงิบขริม

แต่คือาคิฟรู้ว่าเธอยังเป็นคนเดิม ดวงตาของเธอยังคงอบอุ่นและไว้ เนื้อเชื่อใจเมื่อเธอมองมายังเขา แต่การเป็นองครักษ์ หนึ่งในเรื่องที่ต้อง ฝึกอย่างหนักคือการควบคุมอารมณ์ตัวเอง

“ดีที่แผลไม่ลึก”

คือาคิฟเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้ดวงตาของเขามองหน้าเธอได้ แต่ เมื่อสบตากัน หญิงสาวก็ค่อยๆ ลดใบหน้าลงต่ำอย่างสุภาพ

“เงยหน้าขึ้น นี่คือคำสั่ง”

“คะท่านคิฟ” ลีอาห์ยอมเงยหน้าขึ้น การสบตากับคือาคิฟทำให้เธอ กระวนกระวายใจอยู่บ้าง มันเป็นการกระทำที่ผิดกฎ แต่หญิงสาวก็ควบคุม

ความลำบากใจซ่อนไว้ภายในอย่างมิดชิด

“เธอสบตากับฉันได้ ฉันที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้คือเพื่อนของเธอ”

คืออาชีพเพื่อนที่แสนดีเจ้าของรอยยิ้มเหวดาคคนนั้นไม่เคยเลื่อนหายไปจากหัวใจของลีอาห์ เพียงแต่หญิงสาวเลือกจะเก็บเอาไว้ในหัวใจส่วนที่พิเศษที่สุด เธอจะดึงเขาออกมาคิดถึงบ้าง แต่เธอก็ทำอย่างเทิดทูนและไม่กล้าคิดทำตัวเสมอเขา

“เข้าใจไหมลีอาห์”

หญิงสาวตอบรับด้วยการโค้งศีรษะให้ชายหนุ่ม เธอไม่ได้ตอบอะไรมากไปกว่านั้น เพราะคืออาชีพก็ยังคงเป็นคืออาชีพผู้สูงศักดิ์ ในขณะที่เธอก็ยังเป็นลีอาห์ที่แสนต่ำต้อยเหมือนเดิม

ตอนเธอยังเยาว์วัย ลีอาห์เคยนึกสงสัยคำพูดของเอนี่ เธอไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องถอยห่างจากคืออาชีพ แต่ความเข้าใจของเธอก็ค่อยๆ ถูกหล่อหลอมเข้าด้วยกันกระทั่งกระจ่างแจ้งเมื่อเธอโตขึ้นเรื่อยๆ

“ยายนาฬิกาจอมืด”

คืออาชีพเคาะนี้वलงบนหน้าผากลีอาห์ หญิงสาวนั่งนิ่งมองเขา เธอไม่ได้แสดงอาการผิดปกติอะไร เพราะเธอถูกฝึกให้ควบคุมตัวเอง แต่ภายในอกของเธอ หัวใจกำลังเต้นถี่รัวผิดปกติ หญิงสาวหวังว่าเธอจะไม่ใจเต้นแรงจนเขาได้ยินเสียง

“เธอมีอะไรพูดกับฉันไหม”

คืออาชีพกล่าวอนุญาต ชายหนุ่มมองเข้าไปในดวงตาของลีอาห์ หญิงสาวโค้งศีรษะให้เขาอีกแล้ว เขาปรารถนาที่จะเห็นรอยยิ้มของเธอ ซึ่งเขาไม่ได้เห็นมันเลยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

“ฉันทำแผลเองดีกว่าค่ะท่านคิฟ”

คืออาชีพต้องขมกลืนความรู้สึก ไม่ให้เขาจับตัวเธอเขย่า ในดวงตาของเธอเหมือนมีเรื่องมากมายอยากบอกกับเขา แต่เธอก็เลือกที่จะปิดกั้นตัวเองจากเขา และคำพูดประโยคเมื่อสักครู่ไม่ใช่คำพูดที่เขาต้องการได้ยิน

“ฉันจะทำให้” คีอาคิฟทำแผลให้หญิงสาวต่อจนเสร็จเรียบร้อย
นำหมักมือของเขาเบาโยกว่านำหมักมือยามที่เธอทำแผลให้ตัวเอง

“ขอบคุณสำหรับความกรุณาของท่านคิฟ”

“นี่ไม่ใช่เวลาทำงาน นอกเวลาทำงานฉันอนุญาตให้เราเป็นเพื่อนกัน
จำไม่ได้หรือไงลือฮา”

‘จำได้แต่ทำไม่ได้’

ถ้าหากเธอรับเอาไมตรีจากชายหนุ่ม แล้วใช้มันอย่างไม่ระวัง เธอ
ก็อาจหลงลืมตัว หลงลืมสถานะของตัวเอง แล้วทำให้ตัวเองถล่มถลายลงไป
ในกับดักเสน่ห์ที่เธอพยายามหลีกเลี่ยง

“ลือฮา”

หญิงสาวเลือกที่จะโคงศีรษะให้เขา คีอาคิฟคว้ามือเธอไว้ แล้วก็ดึง
เธอให้ลุกขึ้นยืน ลือฮาต้องยอมให้เขาจุดตัวขึ้น คีอาคิฟมองไปยังอาซา
สูงใหญ่ที่อยู่ในคอก

“ดูเจ้านายแกนะว่าดีขนาดไหน”

เขาพูดกับม้าที่เขามอบให้ลือฮาเป็นของขวัญ หญิงสาวถอยห่างจาก
เขา แต่คีอาคิฟก็แก่งแย่งมือเธอเอาไว้ มองหน้าที่เฉยเมยแต่ดวงตาปีติบง
ความกระอักกระอ่วนไม่มีติดของเธอด้วยสายตาสาส์มใจ เพราะเธอดีใจ
จนเขาอยากลงโทษ ชายหนุ่มจ้องหน้าเธอ หญิงสาวก็ก้มหน้าหลบ ไม่ใช่
เพราะเงิน แต่เขารู้ว่าเธอกำลังหลบ เพราะตามกฎหมายแล้ว องครักษ์ห้ามจ้องหน้า
คีอาคิฟถ้าหากไม่ได้รับคำสั่งอนุญาตพิเศษจากชายหนุ่ม

“แต่เอาเถอะ เพราะวันนี้เธอเก่งมาก ฉันจะให้ภัยเรื่องที่เธอดีกับ
ฉัน”

2

รางวัลพิเศษ

“วาเลนไทน์ แก่ก็เห็นด้วยกับฉันใช่ไหม”

คืออาชีพเดินไปหยุดยืนหน้าคอกของอาชาที่มีชื่อว่า ‘วาเลนไทน์’ เขามอบมันให้เธอในวันนั้น ชื่อของมันจึงถูกนำมาตั้งเป็นชื่อของอาชาเลือดผสมสายเลือดอาหรับผสมกับสายเลือดของม้าสายพันธุ์พื้นเมืองของประเทศชัคคาเวียตัวนี้

สามปีก่อน ลีอาห์สามารถผ่านการคัดเลือกขึ้นมาเป็นรองหัวหน้าทีมอารักขาของคิอาคิฟได้ เธอจึงได้รับมันเป็นรางวัลประจำตำแหน่ง เช่นเดียวกับ ‘มารอน’ หัวหน้าองครักษ์ของคิอาคิฟ ก็เคยได้รับอาชาเป็นรางวัลประจำตำแหน่งตอนเขาชนะการคัดเลือกเช่นกัน

ราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ให้ความสำคัญกับม้า ถือว่าเป็นสัตว์นักรบคู่บารมี เหล่าเชื้อพระวงศ์และผู้สูงศักดิ์จึงมีธรรมเนียมการมอบม้าให้เป็นรางวัลแก่ผู้ได้บังคับบัญชา โดยเฉพาะองครักษ์ที่ได้รับมอบอาชานั้น เรียกได้ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงต่อตัวเองและครอบครัว

“ฉันรู้แก่ต้องเห็นด้วยกับฉันแน่ เรื่องที่ลีอาห์เป็นคนคือ”

ลืออาห์นั่งเงียบ แต่คืออาคิฟยังคงสนทนากับวาเลนไทน์ หญิงสาวยืนก้มหน้า วางตัวสงบนิ่ง แม้อายในใจจะเต้นรัวด้วยความยินดี คืออาคิฟยืนอยู่ตรงหน้าเธอไม่ไกลนัก เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้นที่เขายืนห่างออกไป

“เธอคิดว่าเจ้าวาเลนไทน์เห็นด้วยกับฉันไหม”

“ค่ะท่านคิฟ”

แม้เป็นการต่อว่าเธอทางอ้อม แต่ลืออาห์ก็ยังคงตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ยอมสยบต่อความคิดของคืออาคิฟ ไม่ว่าเขาจะกล่าวอะไรออกมา เธอก็มีหน้าที่ต้องเห็นด้วยเท่านั้น หญิงสาวไม่ได้ฝืนใจ เธอมีความสุขที่ได้ทำแบบนี้

“นอกจากเจ้าวาเลนไทน์จะเห็นด้วยกับฉัน เธอก็ยังเห็นด้วยกับฉันสินะ”

“ค่ะท่านคิฟ”

หญิงสาวตอบรับ น้ำเสียงของเธอราบเรียบ แต่ไม่ได้แข็งกระด้าง ลืออาห์มีความยำเกรงต่อคืออาคิฟเสมอ

“แต่ถึงเป็นคนดีก็สมควรได้รับรางวัล”

คืออาคิฟลูบแพงคอเจ้าวาเลนไทน์ และถึงแม้เขาจะมอบมันให้กับลืออาห์ แต่เมื่อพบกับคืออาคิฟ เจ้าอาซาแสนรู้ก็จะพินอบพิเทาต่อเขาเสมือนเขาเป็นเจ้านายอีกคนของมัน อันที่จริงวาเลนไทน์เชื่อฟังคืออาคิฟมากกว่าเชื่อฟังลืออาห์เสียอีก

“เดินเข้ามาหาฉัน ลืออาห์”

คำสั่งของชายหนุ่มย่อมได้รับการตอบสนอง เธอก้าวเข้าไปหาเขา แต่ก็เว้นระยะห่างอย่างเหมาะสมและให้เกียรติ

“ยื่นมือออกมา”

ลืออาห์โค้งตัวไปข้างหน้า พร้อมกับยื่นแขนเหยียดตรง เธอหงายมือขึ้น ใบหน้าก้มลงต่ำ คืออาคิฟถอยห่างออกมาจากเจ้าวาเลนไทน์

เมื่อร่างสูงนั้นมาหยุดยืนตรงหน้าเธอ วาเลนไทน์ก็มองเห็นร่องเท้าหนังที่เขาสวมอยู่ การก้มหน้าลงต่ำตามธรรมเนียมเป็นหนึ่งในเรื่องที่ทำให้เธอ

มีความสุข

ลือฮาที่สามารถแสดงความเคารพต่อเขา นอบน้อมต่อเขา และยังสามารถปกปิดความรู้สึกจากดวงตาของเธอได้ด้วย เธอสามารถที่จะใช้ความเฉยชาหลอกลวงคนทั้งโลกได้ ยกเว้นเพียงแต่ตัวเองและคิอาคิฟเท่านั้น

นอกจากนี้หญิงสาวยังสามารถมองเห็นปลายเท้าของเขา เพียงเท่านั้น เธอก็สุขใจแล้ว คนต่ำต้อยเช่นเธอจะกล้ามองหน้าเขาบ่อยๆ ได้อย่างไร แค่ว่าส่วนของเขา หรือส่วนหนึ่งส่วนใดบนเรือนกายของเขา แม้แต่ชายของอาภรณ์ แค่นี้ก็ทำให้เธอแอบมีความสุขอยู่เล็กๆ ในใจตามลำพัง

“สำหรับเธอ วันนี้ทำได้ดีมาก”

คิอาคิฟวางถุงสีน้ำเงินที่บนถุงมีอักษรย่อชื่อตัวแรกของเขาปักอยู่ ลือฮาโค้งตัวลงต่ำอีกเล็กน้อย แสดงความขอบคุณเขาแล้วก้าวถอยหลังไปสองก้าว

“เปิดดูสิ”

เพราะเป็นคำสั่งของคิอาคิฟ ลือฮาจึงต้องเปิดถุง เธอรูดเชือกที่ผูกจนปมคลายออกจากกันซ้าๆ ของที่อยู่在那นั้นชิ้นแรกคือล็อกเกตนาฬิกา

“เพราะเธอทำหน้าที่เป็นนาฬิกาให้กับฉัน เธอก็ควรมีเจ้านี่ติดตัวจริงไหม”

เหตุผลของคิอาคิฟได้รับการยอมรับเสมอ หญิงสาวไม่มีความสงสัยที่เขามอบมันให้กับเธอ แต่เธอมีความตื่นตันที่ได้รับของรางวัลจากมือของคิอาคิฟ

“ขอบคุณค่ะท่านคิฟ”

“ฉันควรสวมมันให้กับเธอใช่ไหม”

“ค่ะท่านคิฟ”

ลือฮาตอบออกไปแล้วก็หยุดชะงักเล็กน้อย เธอตอบรับคิอาคิฟจนเคยชิน เมื่อตอบไปแล้ว ในสถานการณ์นี้ สมควรหรือที่เขาจะลดตัวลงมา

สวมลือกเก็ตให้เธอ

“ในเมื่อเธอเห็นด้วย ฉันก็จะสวมมันให้เธอ ส่งมันมาให้ฉัน”

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปหาเธอ ลีอาห์ประคองส่งลือกเก็ตนาฬิกาให้ชายหนุ่มด้วยสองมือ คืออาศัยปรับมันเอาไว้ แล้วเดินอ้อมไปหยุดยืนด้านหลังเธอ

“ลือกเก็ตนาฬิกาที่ฉันสั่งทำพิเศษพร้อมกับนาฬิกาเรือนใหม่ของฉัน หน้าปัดเหมือนกับนาฬิกาที่ฉันสวมอยู่ เวลาของเธอกับฉันจะได้ตรงกัน เธอจะได้ปลุกฉันไม่ผิดพลาด”

ชายหนุ่มมอบให้เธอด้วยเรื่องงาน ลีอาห์จึงมีความสบายใจที่จะรับเอาไว้ คืออาศัยยื่นแขนมาข้างหน้าเพื่อคล้องสร้อยของลือกเก็ตเข้ากับลำคอระหง

“ความยาวระดับนี้โอเคไหม”

“ค่ะท่านคิฟ”

ชายหนุ่มมองลูกผมที่ระออยู่กับลำคอของเธอด้วยแวตาท่าอ่อนโยน ก่อนจะเดินอ้อมมาหยุดยืนตรงหน้าเธอเหมือนเดิม ลีอาห์โค้งตัวให้เขาอีกแล้ว

“ขอบคุณค่ะท่านคิฟ”

“ดูที่หน้าปัดของลือกเก็ตสิลีอาห์”

หญิงสาวก้มหน้าลงหยิบลือกเก็ตขึ้น เธอเลื่อนฝาปิดสีทองไปด้านข้างเพื่อมองหน้าปัดนาฬิกาตามคำสั่งคืออาศัย

“เงยหน้ามองมาที่ฉัน”

ลีอาห์ได้เห็นหน้าปัดนาฬิกาเรือนใหม่ของชายหนุ่ม เขายกข้อมือขึ้นให้เธอดูมัน มันเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน แตกต่างกันเพียงแค่ของเธอเป็นลือกเก็ต ส่วนของเขาคือนาฬิกาข้อมือ

“เท่านี้เวลาของเธอกับฉันก็ตรงกันแล้วจริงไหม”

“ค่ะท่านคิฟ”

ลีอาห์ต้องสะกดกลั้่นรอยยิ้มเอาไว้ แม้กระทั่งความสุขในดวงตา เธอก็ต้องไม่แสดงออกอย่างเปิดเผย หญิงสาวทำได้แค่มองคิอาคิฟอย่าง นอบน้อมแทนการแสดงความรู้สึก

“ส่วนอีกหนึ่งในถุ่่งนั้นเป็นรางวัลพิเศษ”

ลีอาห์เลื่อนเปิดฝาล็อกเกตอย่างเบามือ ให้เกียรติแม้กระทั่งสิ่งของ ไร้ชีวิตซึ่งชายหนุ่มมอบให้ ข้างในถุ่่งยังมีของชิ้นเล็กๆ หลายชิ้นอยู่ในนั้น เธอหยิบมันออกมา

“ยาแก้ปวด”

“คะท่านคิฟ”

ยาแก้ปวดของคิอาคิฟบรรจุอยู่ในแผงพลาสติกใสที่มองเห็นเม็ดยา ข้างใน มันมีลักษณะเป็นรูปหัวใจ แตกต่างจากยาแก้ปวดที่ลีอาห์เคย รับประทาน

“ฉันขอแบ่งมาจากผู้พันดามาคัส เป็นยาแก้ปวดแบบพิเศษที่เหมือนนั้น ทำให้ท่านหญิงน้อย รูปทรงของมันก็เลยหวานแหวว เพราะคนหน้าดู เหมือนยักษ์กำลังอยู่ในห้วงความรักอันลึกซึ้ง”

พันเอกดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์ คือผู้นำกองทัพคนสำคัญของประเทศ ซัคคาเวีย นอกจากนี้เขายังเป็นลูกเขยของท่านชายคาร์โลมัน ผู้ปกครอง ประเทศซัคคาเวีย การประลองในวันนี้ผู้พันเข้าร่วมชมด้วย แต่เขาอยู่ใน ห้องวีไอพี

ผู้พันดามาคัสจะเข้าร่วมชมการประลอง เพราะองค์กรฯทุกคนสังกัด อยู่ในกองทัพของประเทศซัคคาเวีย แต่เป็นหน่วยอารักขาพิเศษ ผู้พัน ดามาคัสคือผู้บัญชาการสูงสุด ฝีมือขององค์กรฯเขาต้องเข้าชมเพื่อประเมิน ผลงาน นอกจากผู้พันดามาคัสแล้ว ก็ยังมีคนสำคัญมากอีกหนึ่งคนที่อยู่ใน ห้องวีไอพี

“ท่านชายฟลาเวียน เซเวอราน มาร์ลโคเซนเต้”

“ขอบคุณคะท่านคิฟ”

“ฉันพึ่งคำขอขอบคุณจากเธอก็ครั้งแล้ว เฉพาะในคอกม้าที่นี่น่าจะมากกว่าสองครั้ง”

เขาไม่พอใจใช่หรือเปล่า แต่ลีโอฮาร์ก็ยังคงก้มหน้านิ่งอยู่ เธอควบคุมตัวเองให้นิ่งเฉยดูจรรยาดี ด้วยหน้าที่ของเธอ แม้เธอจะหวาดหวั่นก็ไม่สามารถแสดงออกได้

“กินมันด้วยล่ะ ถ้าไม่ยากนอนปวดแผลจนไปปลุกฉันไม่ทันเวลา”

“คะท่านคิฟ”

“ฉันต้องไปแล้ว ท่านชายกับผู้พันรออยู่”

“คะท่านคิฟ”

ลีโอฮาร์เคঁงตัวลงต่ำ คือาคิฟก้าวเข้าไปหาเธอ วางมือลงบนศีรษะของเธอ ชายหนุ่มลูบเบาๆ แล้วเขาก็หมุนตัวเดินออกไปจากคอกม้า ร่างสูงพ้นจากประตูคอกม้าไปแล้ว ลีโอฮาร์ถึงยึดตัวขึ้นยืน หญิงสาวเก็บยาแก้ปวดใส่กลับลงไปในถุง

ปราศจากคำพูด แต่ดวงตาแสดงความตื่นตันยินดีออกมา ลีโอฮาร์ประคองถุงนั้นไว้บนฝ่ามือ เธอแนบมือเข้าหาทรวงอก แล้วก็ยกขึ้นจุมพิต สูดกลิ่นหอมของถุง ซึ่งมีกลิ่นคล้ายกลิ่นกายของคือาคิฟเจือปนอยู่ หญิงสาวคลอเคลียแ่ก้มกับถุงนั้นอย่างเชื่องช้าและทะนุถนอม

“วาเลนไทน์”

หญิงสาวเดินเข้าไปหาฮาซาคุใจ มันยื่นหน้าข้ามคอกกั้นออกมาหาเธอ หญิงสาวคล้องเชือกของถุงเข้ากับนิ้วเพื่อป้องกันไม่ให้มันร่วงจากมือ ก่อนจะยื่นสองมือไปประคองใบหน้าของเจ้าวาเลนไทน์

“แกได้ยินไหม”

หญิงสาวถามเบาๆ เธอโน้มใบหน้าเข้าไปชิดกับใบหน้าของเจ้าวาเลนไทน์ แนบหน้าผากลงบนใบหน้าของมัน

“ท่านคิฟชมฉัน”

ความสุขของลีโอฮาร์เป็นความสุขที่เรียบง่าย คำชื่นชมจากคือาคิฟ

ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้หัวใจใต้อกของเธอเต้นผิดจังหวะกว่าทุกวัน

“ท่านตีพทำแผลให้ฉัน”

เจ้าวาเลนไทน์ส่งเสียงตอบรับเหมือนมันฝรั่งรู้เรื่อง ลีอาห์เชื่อว่าอาซา
คู่กายกำลังแสดงความยินดีกับเธอ ถ้าหากเธอมีความสุข วาเลนไทน์ก็จะมี
ความสุข เพราะเธอกับมันสื่อกันด้วยความรู้สึก

“ท่านตีพให้รางวัลฉันด้วยนะวาเลนไทน์”

ลือกเกตนาฟีกาจะถูกเก็บไว้อย่างดี ลีอาห์จะรักษามันเอาไว้ให้ดีที่สุด
เธอแอบคิดว่ามันเป็นสิ่งเชื่อมโยงเธอกับเขาเข้าด้วยกัน

“เท่านี้เวลาของเธอกับฉันก็ตรงกันแล้วจริงไหม”

คำพูดของคิอาตีพย้อนกลับเข้ามาอีกครั้ง เหมือนลีอาห์กำลังกด
ถอยคลิปีวิดีโอเพื่อฟังเขาพูดซ้ำ แต่มันเป็นความทรงจำในสมองของเธอ
ต่างหาก เธอกับเขาไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย แต่อย่างน้อยก็มีเวลาเดียวกัน
เวลาที่คิอาตีพหยิบยื่นให้เธอ

ท่านชายฟลาเวียนเดินหมากกับผู้พันดามาคัส เขาเลื่อนตัวหมาก
เหมือนไม่ได้ใส่ใจ แต่ดามาคัสรู้ว่ามันเป็นภาพลวงตา น้อยนักที่จะมีเรื่อง
อะไรรอดพ้นจากสายตาของท่านชายฟลาเวียน

คิอาตีพใช้เหตุผลเรื่องการเปลี่ยนเสื้อผ้าปลิกตัวออกไป ท่านชาย
ฟลาเวียนกับดามาคัสถูกเชิญมาที่ห้องรับรอง บริเวณประตูมีร่างอันแน่น
ของสตรีผู้หนึ่งอยู่ด้วย เธอถูกส่งตัวมาจากวิหารลามารา เป็นตัวแทนของ
คนจากวิหารสีน้ำเงินแห่งนั้น เพื่อมาคอยดูแลท่านชายฟลาเวียน

“มองอะไร”

ท่านชายฟลาเวียนถามเรียบๆ สายตาของดามาคัสไม่รอดพ้นไปจาก
บุรุษที่วางท่าเฉยเมย เสมือนไม่สนใจสิ่งรอบข้าง

“ดวงชะตาของนาย”

“ฮึ...งั้นหรือ”

ท่านชายฟลาเวียนทำเสียงเหยียดหยันในลำคอ บุรุษสูงศักดิ์ตรงหน้า ตามาคัสไม่เชื่อถือเรื่องโชคชะตา แม้กระทั่งวิหารลามาร่าซึ่งเป็นศูนย์รวม ความเชื่อของประชาชน ท่านชายฟลาเวียนก็ปราศจากความยำเกรง

เพียงแต่เขาต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมของราชวงศ์ ที่ให้การทำนุบำรุง วิหารลามาร่า ซึ่งผู้ดูแลวิหารลามาร่าตอนนี้ก็คือพระชายามะลิหอม มารดา ของท่านชายฟลาเวียน

แม่เฒ่าเนร่าผู้คลั่งไคล้กับการหลับตาทำสมาธิ ถือลูกแก้วเป็น เครื่องประดับ กล่าวทำนายว่าดวงชะตาของเขากำลังมีปัญหา แล้วก็จัดการ ส่งผู้หญิงตัวเล็กที่ไม่น่าจะจะมีปัญญาแม่แต่ดูแลตัวเองผู้นั้นมาตามติดเขา ถ้าหากเขามีภัยจริง เขาคงสามารถเอาตัวรอดได้ แต่ผู้หญิงตัวเล็กผู้นั้นคง เอาชีวิตตัวเองไม่รอดแน่นอน

“ฉันกำลังคิดอยู่เหมือนกันว่าเธอหรือฉันกันแน่ที่กำลังดวงตก ชะตา ถึงฆาต”

“เธอก็แค่ทำตามหน้าที่ท่านชาย”

ตามาคัสกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ก็มีความเคารพนับถืออยู่ใน เสียงนั้น นอกจากเขาจะเป็นเพื่อนกับท่านชายฟลาเวียน ตามาคัสก็ยังมีศักดิ์เป็นน้องเขยของท่านชายด้วยการแต่งงานกับท่านหญิงอันนามาเรีย โรส หรือท่านหญิงน้อยแห่งราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้

“ถ้าหากวิหารลามาร่ายังทำเรื่องไร้สาระนี้ไม่หยุด ฉันอาจต้องจัดการ กับดวงชะตาของฉันและเธอด้วยตัวเอง”

“ฉันคิดว่านายจะต้องจัดการด้วยความเมตตาอย่างแน่นอน”

ท่านชายฟลาเวียนไม่ตอบแต่ก็ไม่ปฏิเสธ ตามาคัสไม่กล่าวทวน อารมณ์ท่านชายให้ต้องขุ่นมัว ชายหนุ่มพลิกข้อมือเพื่อดูเวลาบนนาฬิกา แล้วก็กล่าวขออนุญาตท่านชายเพื่อโทรศัพท์ถึงท่านหญิงอันนามาเรีย และ ก็ลุกออกไปจากห้องรับรอง

คืออาศัยไม่ได้ตามาผัดแน่ เขาเห็นท่านชายปลาเวียนยื่นเท้าแขน
คร่อมร่างของสาวน้อยจากวิหารลามาว่าผู้กำลังตื่นกลัว คล้ายกับว่าเขาเห็น
ท่านชายใช้มือบีบคางเธอ แต่ภาพนั้นเลื่อนหายไปแล้ว เพราะท่านชาย
ขยับตัวยืนตัวตรงอย่างเยื่อหยิ่ง

“ขอภัยท่านชายที่เข้ามารบกวน”

ท่านชายปลาเวียนมองไปที่คืออาศัย ไบหน้าปราศจากอารมณ์ รวกับ
ว่าไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่เขากำลังคุกคามสตรีผู้อ่อนแอกว่า ชายหนุ่มเลื่อน
ไบหน้าจากคืออาศัยไปยังสตรีที่เกือบชะตาขาด คืออาศัยคิดแบบนั้นในใจ
หากเขาเข้ามาซ้ำกว่านี้อีกนิด จะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตน้อยๆ ของเธอก็ไม่อาจ
ทราบได้ ตามาคัสก็ไม่ได้อยู่ในห้อง ทั้งที่ทั้งคู่ควรอยู่ด้วยกัน

“ออกไป”

ท่านชายปลาเวียนสั่งเสียงเฉียบขาด ไม่ได้สั่งคืออาศัย แต่สั่งสตรี
ไร้อำนาจผู้นั้น สาวน้อยที่ยืนเบียดร่างกับผนัง ตัวลั่นนั่งงอด้วยความตื่นกลัว
กระวีกระวาดถอยห่างจากเรือนกายสูงสง่าของท่านชายหนุ่ม เธอย่อตัวลง
เพื่อแสดงความเคารพต่อท่านชายปลาเวียน แต่กลับขาอ่อนจนทรุดฮวบ
นั่งลงบนพื้น

“ระวังด้วย”

คืออาศัยกล่าวเตือนแล้วก็เดินเข้าไปหาเธอ เขายื่นมือไปตรงหน้า
หญิงสาวผู้ตื่นกลัว เธอมีผิวขาวผ่องราวกับน้ำนม ผิวพรรณนวลเนียน
เกลี้ยงเกลา ดวงตาหวานแอมเศร้าตื่นกลัวราวกับตาของลูกกวางตัวน้อย
โคจรหน้าจิมลิ้มพริ้มเพรางามบาดตา แต่คงไม่สามารถบาดลึกลงไปถึง
หัวใจของท่านชายปลาเวียนจนท่านชายยอมมอบความปรานีให้

“ผู้หญิงในฮาเร็มลดน้อยลงหรือยัง ถึงต้องหว่านเสน่ห์หาเหยื่อ
เพิ่ม”

“ขอภัยท่านชาย”

คืออาศัยกล่าวขอภัยต่อท่านชายปลาเวียน เขาทราบว่ามีฝ่ายกำลัง

หงุดหงิด จากความเย็นยะเยือกเข้าชั้นอำมหิตในน้ำเสียงยามกล่าววาจา

“มะ...ไม่เป็นไรอะ ขอขอบคุณค่ะท่านคีโอคิฟ”

เพตราถอยห่างจากมือของคีโอคิฟ หญิงสาวต้องใช้สองมือวางบนพื้นลนลานยันตัวลุกขึ้น หญิงสาวต้องสั่งให้ตัวเองเข้มแข็ง เธอย่อตัวเพื่อทำความเคารพท่านชายฟลาเวียน ก่อนจะหันไปโค้งตัวให้คีโอคิฟ และก้าวออกไปจากห้องรับรอง

“เด็กนั่นกลัวจนตัวสั่น”

“เกรงว่าจะไม่ใช่ฐานะที่นายต้องสนใจ”

ท่านชายฟลาเวียนกล่าวแบบนั้น คีโอคิฟก็ต้องถอยไม่ก้าวล่วงเรื่องของเพตรา ชายหนุ่มหันไปมองตามาคัสที่เดินเข้ามาในห้องรับรอง ทั้งท่านชายและตามาคัสยังอยู่ที่นั่นก็เพื่อสนทนากับคีโอคิฟ ด้วยเรื่องงานสำคัญของประเทศซัคคาเวีย

“เอนี่ หนูกลับมาแล้วอะ”

ไม่ว่าจะกลับไปห้องพักตอนกี่โมง ลีอาห์ก็ต้องรายงานตัวกับเอนี่ไม่ให้ขาด เธอต้องจับห่วงเหล็กที่คล้องอยู่หน้าประตูของเอนี่ เคาะมันสองครั้ง กล่าวรายงานตัวแล้วก็เดินผ่านไปที่ห้องพักของเธอ

“กินอะไรมาหรือยัง”

ประตูห้องของเอนี่เปิดออก เจ้าของห้องยังไม่นอน เอนี่ดึงประตูให้กว้างขึ้น กระทั่งลีอาห์สามารถมองเห็นเจ้าของห้องได้ทั้งตัว

“ยังอะ”

“แล้วแวะไปที่แคนทีนหรือเปล่า”

แคนทีนคือสถานที่บรรเทาความหิวขององค์กรฯและคนรับใช้ในเบร์ย์เดนเฮาส์ แคนทีนจะเปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะคนที่ทำงานในเบร์ย์เดนเฮาส์นั้นมีงานต้องทำตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงตามช่วงเวลาการทำงานของแต่ละคน

“ไม่ได้แวะไปค่ะ”

“แต่ฉันมีอาหารอร่อยๆ ไปรอที่ห้อง อีกสิบนาทีฉันตามไป”

“ค่ะเอนี้”

ไม่ใช่ครอบครัวแต่ก็เหมือนครอบครัว ลีอาห์จำอดีตก่อนหน้าที่พบกับ คีอาตีฟไม่ได้ คีอาตีฟคือลมหายใจของเธอ ในขณะที่เอนี้จากคนแปลกหน้า ก็กลายเป็นพี่สาวและผู้ปกครองของเธอไปพร้อมกัน ครั้งแรกที่พบกับเอนี้ เอนี้อายุยี่สิบแปด ตอนนี้อายุของเอนี้ขึ้นต้นด้วยเลขสี่

รูปร่างของเอนี้อวบอิมขึ้น แต่เธอยังเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว ทำงานเก่ง และยังเป็นคนที่คอยห่วงใยลีอาห์เสมอตั้งแต่เริ่มเสมอปลาย ถึงแม้คำพูดของเอนี้จะไม่หวานรื่นหู แต่ทุกคำคือความจริงใจ

ลีอาห์เดินไปที่ห้องของเธอ หญิงสาวไม่ได้ถือกระเป๋าอะไร เอนี้บอกว่าอีกสิบนาทีจะตามมา แต่ลีอาห์เชื่อว่าจะไม่ถึงห้านาทีที่เอนี้จะมาถึงห้องของเธอ และก็เป็นจริง เอนี้เปิดประตูเข้ามาในห้อง หันไปล็อกให้เรียบร้อย แล้วก็เดินไปหาลีอาห์ที่นั่งรออยู่

ห้องพักที่นี้อยู่ได้สะดวกสบายดี เป็นห้องที่ไม่ได้แคบจนอึดอัด มีขนาดกว้างพอประมาณ เตียงนอนของลีอาห์ตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้อง มีตู้เสื้อผ้าและโต๊ะเขียนหนังสือจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ อีกมุมเป็นห้องครัวเล็กๆ มีโต๊ะรับประทานอาหารแบบสองที่นั่งตั้งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ห้องครัว

และทุกห้องจะมีห้องน้ำในห้องนอน ภายในห้องน้ำเปิดประตูไปจะแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งซ้ายจะเป็นเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ชักโครกอยู่ตรงกลางและฝั่งขวาจะมีอ่างอาบน้ำและฝักบัวอยู่ด้วยกัน ส่วนที่มีอ่างอาบน้ำกันด้วยผนังกระจกเพื่อแยกส่วนเปียกส่วนแห้ง

“ฉันเพิ่งอุ่นมันเมื่อสักหนึ่งนาที่ที่ผ่านมา ยังร้อนและอร่อยมาก”

เอนี้มีตะกร้าหอยขนาดใหญ่มาด้วย เธอวางมันลงบนเคาน์เตอร์ยาวที่กั้นระหว่างห้องครัวกับโต๊ะรับประทานอาหาร แล้วก็ดึงเอาอาหารที่เธอ

เตรียมไว้ออกมา ก่อนจะนำไปวางบนโต๊ะ

“เธอต้องรีบกินมันก่อนที่มันจะไม่ร้อน”

กลิ่นอาหารของเอนี่หอมตลบอบอวล และมันก็ทำให้ลีโอาร์เริ่มรู้สึกอยากอาหารขึ้นมา เธอไม่ได้ไปที่แคนทินเพราะมีอาหารสำเร็จรูปติดห้องครัวเอาไว้ แต่เอนี่เตรียมอาหารที่มีประโยชน์ไว้รอเธอ

“ขนมปังฉันก็เพิ่งอบวันนี้นะ กินกับสตูเนื้อนี่อร่อยมาก”

“ขอบคุณค่ะเอนี่”

สตูเนื้อซามโตะถูกวางลงบนโต๊ะรับประทานอาหาร ตามด้วยจานขนมปังร้อนๆ และก็ยังมีส่วนหวานเป็นผลไม้หลายชนิดที่เอนี่นำมาหั่นเป็นชิ้นพอดีคำ ราดด้วยน้ำเชื่อมและแซ่ในตู้เย็นนั้น

“ขนมหวานฉันจะแซ่ไว้ในตู้เย็นนะ เก็บได้หลายวัน”

เอนี่ไม่ได้เตรียมขนมหวานมาสำหรับมือนี้เท่านั้น แต่เตรียมมาซามโตะเพื่อให้ลีโอาร์เก็บไว้รับประทานต่อไปอีกหลายวัน เอนี่แช่มันในตู้เย็นให้หญิงสาว พร้อมกับถือโอกาสสำรวจตู้เย็นของลีโอาร์ไปด้วย

เอนี่พอใจเมื่อเห็นว่าอาหารทุกอย่างก่อนหน้าในที่เธอเตรียมให้ ลีโอาร์รับประทานจนหมดแล้ว เด็กคนนี้น่ารักก็ตรงที่ไม่เคยเพิกเฉยต่อความปรารถนาดีของเธอ เอนี่ปิดตู้เย็น รินน้ำใส่แก้วแล้วก็เดินไปวางบนโต๊ะให้ลีโอาร์

“สตูอร่อยมากค่ะเอนี่ ขนมปังก็อร่อย”

“เธอชอบไหม”

“ค่ะ หนูชอบ”

เอนี่เดินไปนั่งเก้าอี้ตรงข้ามกับลีโอาร์ เธอดูแลลีโอาร์เหมือนเป็นลูกสาวคอยสั่งสอนและตักเตือนด้วยความหวังดี

“ฉันเตรียมผลไม้มาด้วย หั่นใส่กล่องแยกเอาไว้แล้ว แซ่ในตู้ให้แล้วละ คงกินได้อีกหลายวัน”

“ขอบคุณค่ะเอนี่”

“รีบกินเข้า อย่ามัวแต่นั่งเฉย”

ลืออาห์หยุดรับประทาน เพราะเงยหน้าขึ้นนั่งมองเอนี่ ลืออาห์ไม่ได้ยิ้ม เหมือนรอยยิ้มหายไปจากริมฝีปากของลืออาห์ เพราะการฝึกฝน หลายครั้งที่เอนี่อดคิดไม่ได้ว่า ถ้าหากในวันนั้นลืออาห์เลือกที่จะเป็นสาวใช้ ลืออาห์จะมีบุคลิกที่สดใสมากกว่านี้หรือเปล่า

‘ไม่หรอก’

ถึงบุคลิกของลืออาห์จะสุขุม ราบเรียบจนเฉยชา แต่ลืออาห์มีความสุขที่ได้ใกล้ชิดกับคีโออาคัพ ลืออาห์ไม่ได้ยิ้มผ่านริมฝีปาก แต่ยิ้มผ่านหัวใจต่างหาก

“เหมือนไม่ได้เจอเอนี่นานเลยอะ”

“ก็วันแล้วละ ที่ไม่ได้เจอกัน”

“ก็หลายวันอยู่อะ แต่หนูไม่เคยลืมรายงานตัวกับเอนี่นะอะ”

ลืออาห์รายงานตัวกับเอนี่ทุกวันด้วยวิธีการที่รู้จักกัน แต่ถ้าหากเธอกลับตึก เอนี่ก็ไม่ได้ออกมาเจอหน้าเธอ คนในห้องจะรับรู้ว่าเป็นเธอยังปลอดภัยแล้วก็จะนอนหลับต่อ

“ใช่สิ ถ้าเธอลืม ฉันจะหยิกแรงๆ”

ลืออาห์ก้มหน้าลงรับประทานสตูดู้อาหารที่เอนี่ทำให้ ไม่ว่าจะขามใหญ่แค่ไหน ลืออาห์ก็จะรับประทานอย่างเอร็ดอร่อยจนหมด เธอไม่เคยต้องลดน้ำหนักเพราะตารางการฝึกที่ใช้พลังงานค่อนข้างเยอะ ลืออาห์ต้องฝึกหนักอยู่เสมอเพื่อความคล่องตัว

“มีแผลมาอีกแล้วใช่ไหม”

เอนี่มองไปยังลำแขนของลืออาห์ อีกฝ่ายตอบด้วยการพยักหน้า ลืออาห์ไม่ปิดบังบาดแผล เอนี่เป็นคนที่ย่อยทำให้เธอตั้งแต่เธอเริ่มเข้ารับการฝึก น้ำตาที่พร่างพรูเพราะเจ็บปวดเนื้อตัว บาดแผลสด และสารพัดความลำบากที่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งไม่ควรวิ่งเข้าไปหา มัน แต่เด็กน้อยในวันนั้นก็ไม่เคยลืมนึกถึงความตั้งใจ คือภาพที่เอนี่เห็นจนชิน กระทั่งลืออาห์กลายเป็นองค์กรภัยหญิงเหมือนทุกวันนี้

“คะ วันนี้เป็นวันประลอง”

“ทำแผลมาหรือยัง”

“เรียบร้อยค่ะ”

“ทำเองหรือเปล่า เธอชอบทำแผลลวกๆ ถ้าใช้ฉันจะทำให้ใหม่”

“เปล่าค่ะ ท่านคิฟกรุณาทำให้ค่ะ”

ความสุขของลีโออาห์จะถูกแบ่งปันกับเอนี เอนีรู้ว่าลีโออาห์มีความสุขมาก
ถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ได้ยิ้มออกมาเลยก็ตาม

“เพราะท่านคิฟมีเมตตาต่อพวกเราทุกคนเสมอ”

“คะเอนี”

“ท่านคิฟไม่เคยดูแคลนว่าเราเป็นเพียงแค่คนทำงานรับใช้ ท่านคิฟ
เป็นเจ้านายที่ใจกว้าง”

เอนีตอกย้ำคำว่า ‘เจ้านาย’ มันอาจโหดร้ายต่อความรู้สึกของลีโออาห์
แต่เอนีต้องคอยจุดรั้งหญิงสาว ไม่ว่าจะเจ็บปวดตอหนกก็เจ็บปวด
เหมือนกันกับความรักที่ไม่มีวันเป็นไปไม่ได้ สู้ยอมเจ็บตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่อ
เตรียมตัว ค่อยๆ รับความเจ็บปวดนั้น กระทั่งซาชินกับมัน แล้วพร้อม
ที่จะโอบกอดความเจ็บปวดเอาไว้แล้วก็ก้าวเดินต่อไปคงดีกว่า เอนีจะ
ไม่พะเน้าพะนอลีโออาห์ด้วยภาพฝันที่ไม่มีวันเป็นจริง ความรักเป็นสิ่งสวยงาม
แต่ความรักไม่ได้จบด้วยความสุขเสมอไป

ความสวยงามของความรักคือความรู้สึกที่ได้รับ ความรู้สึกที่
ปรารถนาดี แต่ความสวยงามนั้น บางครั้งก็มักจะจบลงด้วยความเจ็บปวด
เอนีหล่อหลอมให้ลีโออาห์เข้มแข็ง ภาวนาให้ลีโออาห์เป็นแบบนั้น บุคลิกภายนอก
ของลีโออาห์เข้มแข็ง เยือกเย็น แต่เอนีรู้ ถ้าหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคิฟ
ลีโออาห์จะเปราะบางเสมอ เพียงแต่หญิงสาวเลือกจะเก็บมันไว้ในใจ

“คะเอนี ท่านคิฟเป็นเจ้านายที่ใจกว้างและมีเมตตา”

ลีโออาห์ยอมรับ เสมือนเป็นการเตือนตัวเองไปด้วยส่วนหนึ่ง เธอรู้ว่า
เอนีหวังดี แล้วเธอจะบอกปัดความปรารถนาดีนั้นได้อย่างไร

“ใช่ และท่านคิฟก็ติดกับทุกคนในเบรย์เดนเฮาส์เหมือนกัน”

“ค่ะเอนี่”

น้ำเสียงของลืออาห์ยังคงราบเรียบ ปราศจากความรู้สึกใดๆ เอนี่ลุกขึ้นยืน แล้วก็เดินไปที่เคาน์เตอร์ที่เธอวางตะกร้าไว้

“ฉันยังไม่ได้แช่ผลไม้ให้เธอเลย ฉันไปแช่มันก่อนนะ”

เอนี่บอกกับลืออาห์ว่าเธอแช่มันแล้ว แต่เธอต้องใช้เหตุผลนี้ยกขึ้นมาพูดซ้ำ ก็เพื่อไปยืนอยู่ตรงนั้น ่วนกับตะกร้าและแอบเช็ดน้ำตาตรงทางตาด้วยความสงสารลืออาห์ หลังจากที่เธอต้องพูดแบบนี้ออกไป ความรู้สึกของลืออาห์ เอนี่เข้าใจอย่างลึกซึ้ง

เธออยู่กับลืออาห์ทุกช่วงเวลาลำคัญ ความหนักหนาสาหัสของการฝึกลยอมาตายอาจง่ายกว่า แต่ลืออาห์ไม่เคยยอมแพ้ นับครั้งไม่ถ้วนที่เอนี่ต้องดูแลลืออาห์ และน้ำตาหยดด้วยความเวทนา แต่ลืออาห์ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงเป้าหมายของตัวเอง

ลืออาห์รับประทานสตูกับขนมปังเงียบๆ แต่เธอรู้ว่าหลังจากที่ยืนอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์แล้ว เอนี่ก็ได้เดินไปที่ตู้เย็น เพราะไม่มีเสียงการเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้นอีก ลืออาห์ซาบซึ้งต่อความห่วงใยของเอนี่ เพราะฉะนั้น ต่อให้ในอนาคต ลืออาห์อาจเจ็บปวดจนหัวใจแทบปลิดออกจากขั้ว เธอก็จะไม่แสดงออกให้เอนี่ต้องเป็นกังวล

“เอนี่เก็บผลไม้เสร็จแล้วหรือคะ”

ลืออาห์ไม่ทักท้วง หรือพูดให้เอนี่รู้ว่าเธอจับได้ถึงความผิดปกติ เอนี่เดินกลับมาแล้วก็ทรุดตัวนั่งลงที่เดิมและก็นั่งมือไปเช็ดมูกปากให้ลืออาห์

“เสร็จแล้ว ดูลิเก็นเหมือนเด็ก น้ำสตูเลอะขอบปากรู้สึกตัวไหม”

“ไม่รู้สึกตัวเลยค่ะ เพราะสตูของเอนี่อร่อยมาก หนูกินหมดเลยค่ะ”

“ดีแล้ว จะได้มีแรงทำงาน ร่างกายจะได้แข็งแรง ไม่เจ็บป่วยง่ายๆ”

“หนูจะไม่เจ็บหรือป่วยง่ายๆ เอนี่ไม่ต้องกังวลนะค่ะ”

“ฉันรู้ว่าเธอเก่ง อิมแล้วก็ไปอาบน้ำเถอะ จะได้เตรียมตัวเข้านอน

ฉันจะเก็บงานซามกลับไปที่ห้องเอง”

“ขอบคุณค่ะเอนี่”

“การขอบคุณฉันที่ดีที่สุดคือดูแลตัวเองให้ดี ฉันไปละ”

เอนี่จัดการเก็บงานซามที่ลีโอาร์ับประทานเสร็จแล้วซ้อนเข้าด้วยกันนำไปใส่ตะกร้าหวาย คล้องเข้ากับลำแขน ก่อนเดินผ่านลีโอาร์ก็วางมือลงบนศีรษะเธอ ลูบแผ่วเบาแล้วก็เดินออกไปจากห้อง แล้วก็ไม่มีสิ่งที่จะกดล็อกประตูก่อนดึงประตูปิดให้ลีโอาร์

3

ความอบอุ่น

คนรับใช้หน้าประตูดึงบานประตูห้องนอนของคิอาคิฟทั้งสองฝั่งให้เปิดออกพร้อมกัน ลีอาห์ก้าวเข้าไปข้างใน รองเท้าบูตสีดำหุ้มถึงข้อเท้ากระทบลงบนพื้นเบาจนไม่ได้ยินเสียง

เสียงประตูปิดเข้าหากันเบาๆ เธอยืนอยู่ในห้องชั้นนอกตามลำพัง หญิงสาวหยุดหนึ่ง ยกมือขึ้นแตะะลงบนล็อกเกตที่ซ่อนซุกอยู่ใต้เสื้อ เธอต้องปรับสีหน้าให้เรียบเฉยมากที่สุดยามต้องเผชิญหน้ากับคิอาคิฟ

ลมหายใจถูกสูดลึกเข้าไปอด ก่อนที่สองขาที่อยู่ภายใต้กางเกงเครื่องแบบขององค์กรฯหญิงจะก้าวไปข้างหน้า ผ่านประตูประดับด้วยผ้ามางามหรุที่เปิดเอาไว้ เข้าไปยังห้องนอนชั้นใน เหตุการณ์เดิมถูกนำมาฉายซ้ำเมื่อเธอเข้ามาในห้องนี้

หากเปรียบเทียบฉากในภาพยนตร์ มันก็คือฉากเดิม ลีอาห์จะเปิดม่านรับแสงอรุณ แสงนั้นสาดส่องผ่านม่านหน้าต่างที่ถูกอุดเก็บที่ละนิด กระทั่งมันเจิดจ้ากระทบไปถึงร่างสูงแกร่งของบุรุษที่นอนหลับอยู่บนเตียง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านคิฟ”

“อรุณสวัสดิ์”

ลือฮาเป็นหนึ่งในผู้แสดงฉากเดิมที่วานี้ติดต่อกันหลายปี แต่เธอไม่เคยเบื่อกับที่จะรับบทบาทนี้ หากเป็นไปได้เธอยากรับบทนี้ตลอดชีวิต แต่ในความเป็นจริง มันไม่อาจเป็นไปได้

“วันนี้มีตารางอะไรบ้าง”

คืออาชีพทวนถามถึงตารางทำงานของเขากับลือฮา หากเขาไม่มีเรื่องงานสนทนากับเธอ หลังจากปลุกเขา หญิงสาวก็จะออกไปจากห้องนอนของเขา ให้เวลาส่วนตัวกับชายหนุ่มกระทั่งเขาอาบน้ำสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย

“ช่วงเช้าทำนคัพต้องเข้าไปที่บรูเดนค๊ะ ช่วงบ่ายมีซ้อมซ้อม และช่วงค่ำมีงานการกุศลที่โรงแรมค๊ะ”

บรูเดนคือหน่วยราชการของเมืองเซนเดอร์วิค สถานที่สำคัญของเมืองจะรวมอยู่ในพื้นที่สามลิบเอเคอร์ รวมถึงตึกทำงานของคิอาคัพก็อยู่ที่นั่นเช่นเดียวกัน

“อืม โอเค พรุ่งนี้ฉันต้องการเวลาพักผ่อนส่วนตัวระหว่างวันสักสองหรือสามชั่วโมง”

“ค๊ะทำนคัพ ฉันจะแจ้งให้คุณมารอนรับทราบค๊ะ”

ลือฮาไม่ทำตัวโดดเด่นเกินหน้าที่ของเธอ มารอนเป็นหัวหน้าทีมองครักษ์ของคิอาคัพ ทุกคำสั่งของชายหนุ่ม ลือฮาไม่ข้ามหน้าข้ามตามารอน แต่เธอจะแจ้งให้มารอนรับทราบ เพื่อให้มารอนมีส่วนในการตัดสินใจทุกครั้ง

“ตามนั้น”

“ค๊ะทำนคัพ ฉันขอตัวค๊ะ”

คิอาคัพอยู่ที่บรูเดน มีเอกสารที่เขาต้องลงนาม ชายหนุ่มอ่านมันอย่างรอบคอบ ในบรรดาทายาทของเชื้อพระวงศ์ คิอาคัพมีบุคลิกที่แข็งกระด้างน้อยที่สุด และถึงแม้เขาจะเป็นบุรุษที่ค่อนข้างเสเพล ด้วยจำนวนของนางบำเรอในฮาเร็มนับร้อยคน แต่ชายหนุ่มเคร่งครัดต่อหน้าที่ของเขา

ไม่เคยบอกพร่อง

ลืออาห์ทำงานใกล้ชิดเขา คอยยืนอยู่ข้างหลังเพื่ออารักขา และเพื่อมองเขาด้วยความรู้สึกเทิดทูน คืออาชีพที่ต้องการเจริญรอยตามท่านชายฟลาเวียน เซเวอราน มาร์ลโคเซนแต่ ญาติหนุ่มผู้สูงศักดิ์ยิ่งกว่าเขา ในเรื่องของการทำงาน ความฉลาดเฉลียว และความสามารถรอบด้าน

“ฉันอยากเป็นผู้สนับสนุนที่ดีของท่านชาย ท่านชายมีความสามารถรอบด้าน ฉันรู้ว่าฉันเทียบท่านชายไม่ได้ แต่ฉันจะพัฒนาตัวเองให้มากที่สุด เพื่อช่วยงานท่านชาย เพื่อบริหารประเทศซัคคาเวียให้ดียิ่งขึ้น”

ตอนเธอยังเยาว์วัย เขาเคยพบกับเธอแบบนั้น ลืออาห์เทิดทูนคืออาชีพ แต่เธอก็มีความเคารพยำเกรงต่อท่านชายฟลาเวียน เพราะเขาคือคนสำคัญของประชาชนทุกคนในประเทศซัคคาเวีย

ความสูงศักดิ์ของท่านชายฟลาเวียนมีใช้แค่ยศถาบรรดาศักดิ์ แต่มันแผ่กระจายออกมาจากตัวของชายหนุ่มในทุกครั้งที่ได้พบกัน ลืออาห์นอบน้อมต่อเขา จงรักภักดีในฐานะที่เธอเป็นทั้งประชาชนในประเทศซัคคาเวีย และยังดำรงตำแหน่งอยู่ในหน่วยของครักษ์แห่งประเทศซัคคาเวีย

“แค็ก แค็ก”

คืออาชีพยกมือขึ้นปิดปาก เขาโอเบาๆ ลืออาห์เปิดประตูเข้ามาในห้องทำงานของเขา และชายหนุ่มก็โอแรงขึ้น

“ท่านคิฟ”

เธอเข้ามาพร้อมกับเอกสารอีกเต็มอ้อมแขน เสียงโอของชายหนุ่มทำให้เธอปวดใจ ไม่ว่าจะป็นอาการอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขา ล้วนแต่ทำให้เธอกระวนกระวาย แต่หญิงสาวต้องเก็บซ่อนความรู้สึกนั้นไว้ภายในความเฉยชา องครักษ์ต้องปราศจากความรู้สึก ห้ามแสดงออกไม่ว่าจะทางสีหน้าหรือแววตา เพราะมันหมายถึงจุดอ่อนที่จะทำให้การคุ้มครองได้รับความเสียหาย

“วางไว้”

เขาพูดกับลีโอฮาร์ทแค่นั้น แล้วก็เบี่ยงตัวไปด้านข้าง ยกมือขึ้นปิดปาก เพื่อไต่ถาม สุขภาพของคีโอคิฟคือเรื่องสำคัญ แต่เธอจะแสดงความห่วงใย ออกนอกหน้าไม่ได้เป็นอันขาด

“วันนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีสักเท่าไร”

ลีโอฮาร์ทวางแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะของชายหนุ่ม แล้วก็ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว รอรับคำสั่งจากคีโอคิฟว่าเขาต้องการให้เธอทำอะไรเพื่อเขาหรือไม่

“ท่านคิฟจะมีคำสั่งเพิ่มเติมไหมคะ”

“ได้โปรดใช้งานฉันเถอะค่ะ บอกกับฉันว่าท่านคิฟต้องการอะไรก็ได้ ที่จะทำให้ท่านคิฟอาการดีขึ้น”

เธอได้แต่อ้อนวอนอยู่ในใจ ทรมานกับความห่วงใยที่ไม่อาจเปิดเผย แต่ลีโอฮาร์ทก็คุ้นชินกับมันแล้ว เธอต้องอยู่กับมันให้ได้ หากเธอต้องการใกล้ชิด คีโอคิฟ

“ต้องการ”

เขาเงยหน้าขึ้นจากเอกสารตรงหน้าช้าๆ ลีโอฮาร์ทก้มหน้าหลบสายตา ของชายหนุ่มไม่ทัน เพราะดวงตาคมกล้ำคู่นัยน์กำลังจ้องลึกเข้าไปในดวงตา แกมเศร้าของเธอ

“ห้ามก้มหน้า นี่คือคำสั่ง”

ดวงหน้าขององค์กรภรรยาต้องตั้งตรงอยู่ที่เดิม ไม่อาจฝ่าฝืนคำบัญชา ของเจ้านายหนุ่ม ลีโอฮาร์ทต้องข่มกลืนความรู้สึก สั่งตัวเองให้เก็บซ่อนความ หวั่นไหวของหัวใจ ยิ่งมิดชิดยิ่งดี ภายนอกเธอเย็นชา ภายในเธอร้อนรน และก่อนที่เธอจะหลุดการควบคุม คีโอคิฟโอบเอวๆ แล้วก็เริ่มโอบแรงขึ้น

“ช่วยลูบหลังให้ฉันได้ไหมลีโอฮาร์ท”

“ค่ะท่านคิฟ”

คนที่เฝ้ารอรับคำสั่งเดินอ้อมไปด้านหลังโต๊ะทำงานของคีโอคิฟ ชายหนุ่มโน้มตัวไปข้างหน้า เพื่อให้เธอช่วยลูบหลัง

ตุ๊บ!

ลืออาห์ได้รับคำสั่งให้ลูบหลังค้ออาคัพ แต่หน้าหนักมือของเธอที่กระทบ
ลงบนแผ่นหลังของชายหนุ่มไม่เบาเลย มือเธอถนัดจับอาวุธ หน้าหนักที่ตบ
ลงไปลืออาห์จึงไม่ทันระวัง

“หยุดลืออาห์”

ค้ออาคัพทำในสิ่งที่ลืออาห์คาดไม่ถึง เขาหมุนเก้าอี้หันไปหาเธอ หญิงสาว
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว ก่อนจะถูกเขาคว้าข้อมือเอาไว้

“ฉันสั่งให้ลูบหลัง ไม่ใช่ตบหลัง”

“ขออภัยค่ะท่านคัพ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ท่านคัพต้องเจ็บ ฉันตั้งใจ
จะลูบหลังท่านคัพ แต่...”

“เทียบกับมือฉัน มือเธอเล็กนิดเดียว”

ค้ออาคัพไม่รอให้ลืออาห์พูดจบ จากข้อมือ เขากางฝ่ามือออกเพื่อกุมมือ
ของหญิงสาวเอาไว้ ลืออาห์ยืหนึ่ง เธอปฏิเสธค้ออาคัพไม่ได้ แม้หัวใจเธอจะ
เต้นโครมคราม แต่เธอต้องทำตัวเฉยเมยให้มากที่สุด ในขณะที่เดียวกัน
ก็ต้องนอบน้อมต่อชายหนุ่มด้วย

“แต่ทำไมแรงเยอะนัก”

รูปร่างเธอเพรียวระหง กล้ามเนื้อสมส่วนปราศจากไขมันส่วนเกิน
เพราะการฝึกหนัก และเธอห่างไกลจากคำว่าสตรีบบอบบาง เพราะลืออาห์
มีร่างกายที่แข็งแรงมาก เธอต้องแข็งแรงเพื่อปกป้องค้ออาคัพ

“ขออภัยค่ะท่านคัพ”

“ทำไม่เป็นใช่ไหม”

ลืออาห์ก้มศีรษะเป็นการตอบรับ เธอฝึกฝนตัวเองเพื่อเขา ไม่มีกระทั่ง
เวลาสำหรับชายตามองบุรุษผู้ใด ความใกล้ชิดกับบุรุษคนอื่นในเรื่อง
หวานแหวว สำหรับเธอมันเท่ากับศูนย์

“ฉันจะสอนให้”

“กรุณาด้วยค่ะท่านคัพ”

เขาอยากสอน เธอก็ต้องรับความกรุณาจากชายหนุ่มเอาไว้ ค้ออาคัพ

จับมือเธอด้วยมือข้างหนึ่ง อีกมือค่อยๆ ดันนิ้วของเธอขึ้นช้าๆ

“เธอต้องทำมือแบบนี้”

เขาลดสายตาลงมองไปที่มือของเธอ แม้มือเล็กในอุ้งมืออบอุ่นจะไม่นุ่มนวล แต่ความหยาบกร้านจากการฝึกฝนการใช้อาวุธและวิชาการต่อสู้กลับทำให้เขาอยากจับเอาไว้ให้มันไม่ยอมปลปล่อย ชายหนุ่มจับมือเธอทาบเข้ากับแผ่นอก

“ลูบต้องทำแบบนี้”

มือใหญ่กดทับลงบนหลังมือเธอ จับมันเคลื่อนไปตามแผ่นอกที่มีเส้นเช็ดขวางอยู่ช้าๆ ลืออาทียืนนิ่ง ความเรียบเฉยบนใบหน้ายังคงเคลือบอยู่ แต่ภายในใจเธอ ความรู้สึกแตกกระเจิงจนเกือบควบคุมไม่อยู่

“แบบนี้เรียกตบ”

คือคิฟจับมือเธอตบลงบนแผ่นอกของเขา ชายหนุ่มยังคงจับมืออ่อนๆ เอาไว้ กดมันเข้าหาแกงออกกว้างหลังสาคิตเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ลูบหลังให้ฉันใหม่อีกครั้ง”

“คะท่านคิฟ”

เขาคุยกับเธอตั้งนานไม่มีเสียงโอดขื่นลักแอะ แต่พอเขาสั่งให้เธอลูบหลังซ้ำอีก คือคิฟก็โอบขึ้นมา แต่ลืออาทียิ่งไม่ทันสังเกต เพราะเธอมีหน้าที่ทำตามคำสั่งของเขา

“เบาๆ นะ”

“คะท่านคิฟ”

เธอทาบมือลงบนแผ่นหลังของชายหนุ่ม เมื่อเขาปล่อยมือเธอและหันหลังให้ หญิงสาวลูบหลังของเขาเบาๆ ส่วนคนโอบก็โอบค็อกแค้กเบาๆ

“ลูบอีก ฉันยังรู้สึกไม่ค่อยดี”

“คะท่านคิฟ”

“ส่งมืออีกข้างมานี่สิ”

“คะท่านคิฟ”

คืออาชีพคว้ามือลีอาห์เอาไว้ เขาวางมันลงบนบ่าแข็งกระด้าง แต่ไม่หันไปมองเธอ ให้เวลาเธอสำหรับการเก็บซ่อนความรู้สึก

“วางไว้แบบนี้ จะได้ลู่หลังฉันถนัด”

“คะท่านคิฟ”

เธอตอบรับแล้วทำหน้าที่ของตัวเอง ลีอาห์ปล่อยตัวมองชายหนุ่มด้วยดวงตาอ่อนโยน ก่อนจะรีบกะพริบตาขบไล่ความรู้สึกทั้งหมดกลับไปซ่อนไว้เมื่อเธอรู้สึกตัว

ลีอาห์มีตารางการทำงานครึ่งวันในช่วงเช้า และเธอจะกลับเข้าประจำหน้าที่อีกครั้งตอนยี่สิบนาฬิกา หญิงสาวจึงกลับไปห้องพักของเธอ แล้วก็นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวที่มีอยู่ในห้อง

“ท่านคิฟ”

สัมผัสจากมือของคิอาคิฟยังคงคุกรุ่น หญิงสาวจับมือของตัวเองคิดถึงภาพของเขา แล้วก็ก้มหน้าลงไปจูบมือของตัวเองเบาๆ

“ท่านคิฟ”

การเรียกชื่อเขาเป็นเรื่องไม่สมควร ลีอาห์ห้ามตัวเองไม่ได้ เธอลูบมือของตัวเองเสมือนว่านั่นคือมือของเขา

‘ยิ่งรักยิ่งเจ็บ เพราะรู้ว่าเขาอยู่สูงเกินเอื้อมมือคว้า แต่ยิ่งเจ็บก็ยิ่งผูกพัน ยิ่งปรารถนาที่จะใกล้ชิดเขา’

หญิงสาวยกมือของตัวเองขึ้นแนบแก้ม คลอเคลียเบาๆ เปลือกตาของเธอพริ้มลง จินตนาการถึงภาพที่คิอาคิฟจับมือเธอ

ลีอาห์ดึงขาขึ้นไปบนโซฟา เธอนั่งงอเขา ไม่เปิดผ้ามา เพราะอาจมีใครมองเข้ามาเห็นเธอในยามที่เธอต้องการความเป็นส่วนตัว

“ทูนหัวของลีอาห์”

หญิงสาวจูบซ้ำที่มือของตัวเอง ดึงมันเข้ามาแนบอก แม้จะเป็นการสัมผัสตัวเอง แต่สำหรับเธอแล้ว เธอกำลังคิดถึงสัมผัสจากคิอาคิฟ

“ลืออาห์!”

ลืออาห์สลัดท่วงทีความคิด เสียงเคาะประตูและเสียงเรียกที่ตั้งอยู่หน้าห้องคือเสียงของเอนี่ หญิงสาวลูกชิ้นยืน กลบเกลื่อนความรู้สึกให้หลงเหลือแต่ความเรียบเฉย แล้วก็เดินไปเปิดประตู

“สวัสดิ์ค่ะเอนี่”

“ต้องเข้าเวรกลางคืนใช่ไหม ฉันพักพอดี ก็เลยเอาอาหารมาให้”

“ขอบคุณค่ะเอนี่”

“กินแล้วก็นอนพักซะ แล้วแผลเป็นยังไงบ้าง”

“ดีขึ้นแล้วค่ะเอนี่”

“ฉันวางไว้ตรงนี้นะ แล้วกินด้วยล่ะ ฉันต้องรีบไปแล้ว เพราะต้องไปทำงานต่อ”

“ค่ะเอนี่ หนูจะกินให้อร่อยและกินให้หมดค่ะ”

“ดีมาก ดูลิ ยิ่งนับวันยิ่งผอม ลมพัดมาแรงๆ จะปลิวตามลมไปหรือเปล่า ต้องกินเยอะๆ กินให้ร่างกายแข็งแรง ไม่งั้นจะปกป้องท่านคิฟฟ์ได้ยังไง เข้าใจไหม”

เอนี่ร่ายยาวก่อนออกไปจากห้องของลืออาห์ ยกเอาเรื่องของคิฟฟ์ที่ขึ้นมากล่าวอ้าง เพื่อให้ลืออาห์หันกลับไปดูแลตัวเองบ้าง

“ไอนี้ หนูไม่ได้ตั้งใจบาดเจ็บค่ะ”

ลืออาห์นอนคว่ำอยู่บนเตียง เอนี่กำลังทำแผลบนแผ่นหลังให้ลืออาห์ แผลที่ได้จากการฝึกฝนเพื่อคัดเลือก ลืออาห์พูดเพื่อให้เอนี่สบายใจ เพราะเอนี่ที่เคยพูดมาก นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา แต่เมื่อทำแผลให้เธอไม่หยุด

“ไม่ได้ตั้งใจนั้นหรือ เข้าใจพูดนะ”

“หนูพยายามสู้แล้ว แต่หนูสู้ไม่ได้ค่ะ หนูเอาชนะตัวเองไม่ได้ก็เลยแพ้อ่ะ และหนูจะต้องพยายามต่อไปค่ะ”

“ฮึ! ทำไม่ถึงได้รึนั้นกันนะ”

“เอนี่อย่าโกรธหนูนะคะ หนูจะระวังตัวให้มากกว่านี้ค่ะ”

“เจ็บใช่ไหม”

“หนูไม่เจ็บ”

“ยังจะโกหกอีก”

เอนี่เสียงลั่น พุดน้อยยกว่ปากติ๊กเพื่อไม่ให้ น้ำตาไหลออกมามีด้วยความสงสาร ยิ่งโตลือฮาที่ยิ่งพุ่งไปหาเป้าหมายอย่างแรงกล้าไม่ย่อท้อ

“หนูไม่เจ็บจริงๆ ค่ะ”

ลือฮาที่ยังคงยืนยัน เพราะถ่ายอมรับว่าเจ็บ เอนี่ต้องสั่งให้เธอเลิกเล่นเกมตั้งใจ แต่ลือฮาที่ไม่ต้องการทำแบบนั้น เธอยิ่งปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นองครักษ์ของคิอาคิพีให้ได้ การฝึกทำให้เธอได้พบเขาบ่อยๆ เพราะคิอาคิพีต้องมาซ้อมการต่อสู้

เธอได้แต่ลอบมององครักษ์ที่คอยอารักขาคิอาคิพี ติดตามเขาไปทุกที ทำตัวมีประโยชน์ต่อเขา เธออยากเป็นแบบนั้น อยากจะเป็นหนึ่งในคนที่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น การฝึกฝนไม่่ง่าย มันยากสำหรับเธอมาก แต่เธอจะไม่ย่อท้อ

“ปากบอกว่าไม่เจ็บ แต่จริงๆ เจ็บมากใช่ไหม”

“หนูไม่เจ็บค่ะ”

“เด็กนิสัยไม่ดี โกหกผู้ใหญ่”

“หนูรู้ว่าเอนี่เป็นห่วง แต่หนูไม่อยากเจ็บค่ะ ถ้าหนูบอกว่าหนูเจ็บ หนูก็จะยิ่งเจ็บ แต่ถ้าหนูบอกว่าไม่เจ็บ เดียวมันก็จะไม่เจ็บเอง”

“โอ้...เด็กโง่”

“ถ้าหนูเจ็บ เอนี่ก็จะเป็นห่วงหนูใช่ไหมคะ”

“ใครจะห่วงเด็กหัวดีแบบเธอ”

“หนูรู้ว่าเอนี่เป็นห่วงหนู เอนี่ขา หนูจำเรื่องแม่ของหนูไม่ได้เลย แต่เอนี่เหมือนเป็นแม่ของหนู เอนี่คอยดูแลหนู หนูไม่อยากให้เอนี่ต้องไม่สบายใจเพราะหนู”

“งั้นก็เลิกอยากเป็นองครักษ์หญิงได้ไหม”

“ไม่ได้ค่ะเอenie การเป็นองครักษ์หญิงคือความฝันของหนู คือชีวิตของหนู ถ้าหนูได้เป็นองครักษ์หญิง หนูจะได้อยู่กับท่านคิฟ”

“ลืออาห์ รู้ไหมว่าสักวันหนึ่งท่านคิฟก็ต้องแต่งงาน”

ความตั้งใจเป็นเรื่องดี แต่สิ่งที่ลืออาห์มุ่งมั่นทำอยู่ ผลตอบแทนที่จะได้รับกลับมาก็มีหนทางของความเจ็บปวดเท่านั้นที่รออยู่

“แต่งงานหรือคะ”

“ใช่ แต่งงานสร้างครอบครัวกับสุภาพสตรีที่เหมาะสม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ท่านคิฟแต่งงานกับใคร หนูก็จะปกป้องท่านคิฟและภรรยาของท่านคิฟค่ะ”

“แล้วลืออาห์จะเจ็บปวดไหม”

“หนูไม่รู้ค่ะ ถ้าท่านคิฟมีความสุข หนูก็มีความสุขค่ะ”

ลืออาห์ยังไม่เข้าใจ ‘ความรัก’ แต่ถ้าคืออาชีพรักใคร เธอก็จะรักด้วย ลืออาห์แค่อยากดูแลเขา เพราะเขาคือคนที่ให้ชีวิตใหม่กับเธอ

“ถ้าเธอโตกว่านี้ ความคิดเธอจะเปลี่ยนไป ยิ่งใกล้จะยิ่งรู้สึกผูกพัน ความผูกพันนั้นแหละที่น่ากลัว แล้วเธอยังจะคิดแบบนี้ได้อีกหรือ”

“หนูไม่เข้าใจที่เอenieพูดค่ะ”

“เธอจะเจ็บปวดนะลืออาห์”

“เอenieขา ถ้าหนูเจ็บ หนูจะบอกตัวเองว่าต้องไม่เจ็บค่ะ มันเป็นคาถาของหนู ถ้าหนูพูดแบบนี้ หนูจะเจ็บน้อยลง และหนูจะลืมความเจ็บปวด”

“ความเจ็บปวดที่ใจไม่เหมือนความเจ็บปวดที่กายหรอกนะ ความเจ็บปวดที่ใจมันลึ้มยาก สักวันเธอจะเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร”

“ไม่เป็นไรค่ะเอenie ถึงหนูต้องเจ็บปวด ถ้าท่านคิฟมีความสุข หนูก็คิดว่าหนูทนได้ค่ะ”

เอenieยืนพิงร่างกับประตูห้องของลืออาห์ เธอออกมาจากห้องนอนของหญิงสาวแล้ว แต่ยังไม่ได้ไปไหน บทสนทนาบางตอนในอดีตหวนกลับมา

ในความคิด

“ลืออาห์เด็กโง่ ตอนนี่ยังคิดแบบนี้ใหม่ ความเจ็บปวดที่ว่านั่นกำลัง คืบคลานเข้ามาแล้วนะ”

เอนี่ทำงานเป็นคนรับใช้ท่านหญิงคริสติน่า มารดาของคีโอคิฟ แม้ไม่ใช่คนรับใช้คนสนิท แต่ก็ทำงานใกล้ชิดท่านหญิง เธอได้ยินเรื่องสำคัญที่กำลังเล่าลือกัน และเป็นข่าวลือที่มีมูล แต่เอนี่บอกกับลืออาห์ไม่ได้

เธอเป็นคนรับใช้ผู้จงรักภักดี เรื่องในเบอร์ย์เดนเฮาส์ ซึ่งเป็นเรื่องของเจ้านายจะนำออกมาพูดไม่ได้เป็นอันขาด ลืออาห์จะารู้เรื่องนี้เมื่อถึงเวลา และตอนนั้นเอนี่ก็ไม่รู้ว่าลืออาห์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร แต่เอนี่ก็ได้แต่หวังว่าลืออาห์จะดูแลหัวใจของตัวเองได้ *ขอให้โชคชะตาคุ้มครองดวงใจของลืออาห์ด้วยนะคะ*

ลืออาห์ข่มตานอนไม่หลับ มัวแต่คิดถึงสัมผัสจากคีโอคิฟ เรื่องนั้นรบกวนจิตใจเธอ แต่หญิงสาวก็ไปทำงานตามหน้าที่ของเธอ ลืออาห์ไม่เคยหยุดงาน เธอจะหยุดในตารางวันหยุดเท่านั้น

คีโอคิฟเดินทางไปงานการกุศลที่โรงแรม โดยมีมารอนกับองครักษ์อีกสี่คนตามไปอารักขา ลืออาห์มีหน้าที่คอยดูแลชายหนุ่มเมื่อเขาเดินทางกลับมาถึงเบอร์ย์เดนเฮาส์ ซึ่งภายในเบอร์ย์เดนเฮาส์จะมีตำหนักใหญ่ และตำหนักเล็ก

ที่นี่ได้รับอนุญาตให้เรียกที่พักวว่าตำหนัก ก็เพราะท่านหญิงคริสติน่า มาร์ลโคเซนเต้ เป็นน้องสาวของท่านชายคาร์โลมัน มาร์ลโคเซนเต้ ผู้ปกครองเมืองเซนเดอรวีค ท่านไลก้า อัลมาเกซซี่ และท่านหญิงคริสติน่าจะพักอยู่ด้วยกันที่ตำหนักใหญ่ ส่วนตำหนักเล็กคือที่พักของคีโอคิฟ

“คุณลืออาห์”

องครักษ์ที่ทำหน้าที่อยู่ก่อนหน้าก็มึนศีรษะให้เธอเล็กน้อย องครักษ์ที่เข้าเวรตอนกลางคืนนั้นกระจายตัวอยู่บริเวณตำหนักทั้งด้านนอกและ

ด้านใน มารอนและลีโอาร์ตต้องมีคนใดคนหนึ่งผลัดกันเข้าเวรตอนกลางคืน เพื่อออกคำสั่งถ้าหากมีสถานการณ์ไม่สู้ดีเกิดขึ้น

“เปลี่ยนเวร รับคำสั่ง”

คำสั่งของลีโอาร์ตถือว่าหน้าที่ขององค์กรฯ ลึนสุด และองค์กรฯ อีกกลุ่ม ก็เข้ามาทำงานแทนที่ หญิงสาวก้าวเข้าไปในตำหนักเล็ก เดินไปยืนตรงประตูทางเข้าตำหนักชั้นในเพื่อรอคอยการกลับมาของคีโอาร์ต หญิงสาวยืนนิ่ง เหมือนหุ่นยนต์ ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย เพราะเธอทำมันจนชิน

หญิงสาวยืนอยู่ตรงนั้น จากวินาทีกลายเป็นนาทีและเพิ่มเป็นชั่วโมง กระทั่งคีโอาร์ตเดินทางกลับมาถึงตำหนักเล็ก เธอโค้งตัวให้เขา และเมื่อชายหนุ่มเดินผ่านเธอเข้าไปด้านใน หญิงสาวก็แลกเปลี่ยนเวรกับมารอน เพื่อเข้ารับหน้าที่ต่อ

“ขอตัวค่ะคุณมารอน”

หลังโค้งตัวเพื่อแลกเปลี่ยนเวรกับมารอน ทำความเคารพเขาในฐานะหัวหน้าของเธอ ลีโอาร์ตต้องรีบตามคีโอาร์ตเข้าไปในตำหนัก

“ท่านคีโอาร์ตสั่งให้คุณลีโอาร์ตเข้าไปพบในห้องค่ะ”

ลีโอาร์ตก็มึนศีรษะเล็กน้อยแทนการสนทนากับคนรับใช้ ด้วยหน้าที่ของเธอ หญิงสาวจะพูดให้น้อยที่สุด ผูกมิตรให้น้อยที่สุด แต่เธอจะให้เกียรติคนรอบข้าง ใ้ว่าจะปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างไรหายบาย หญิงสาวตามคีโอาร์ตเข้าไปในห้องนอน เธอหยุดยืนอยู่บริเวณห้องนอนชั้นนอก เพื่อกล่าวขออนุญาตเจ้านายหนุ่มก่อนเข้าไปในห้องนอนชั้นใน

“ลีโอาร์ตค่ะ”

“เข้ามาสิ”

“ค่ะท่านคีโอาร์ต”

หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องนอนชั้นใน ชายหนุ่มกำลังถอดเสื้อนอกออกจากตัว ไม่ได้เรียกคนรับใช้เข้ามาปรนนิบัติ

“เรียกคนรับใช้ไหมคะท่านคีโอาร์ต”

“ไม่ต้อง มารับเสื้อฉันไปแขวนที”

ลือฮาเดินเข้าไปหาชายหนุ่มตามคำบัญชา เธอรับเสื้อนอกที่เขาเพิ่งถอดออก คืออาศัยใช้เวลาที่เธอยอมเข้าไปใกล้ชีวิตเขาสั่งตรวจดวงตาของเธอ ‘เหมือนคนไม่ได้นอนจริงด้วย’

เขาสั่งเกตเห็นก่อนจะเดินผ่านเธอเข้ามาในตำหนัก แต่ต้องการมองให้ชัดเจน คืออาศัยรู้ว่าต้องวางตัวอย่างไรถึงจะดีต่อลือฮา และไม่ทำให้เธอต้องลำบากใจ เรื่องที่เขาทำไม่เคยขาดคือการสั่งเกตเธอเงิบๆ

“ขอตัวนำเสื้อไปแขวนสักครู่ นะคะท่านคิฟ”

“ไปเถอะ”

คืออาศัยอนุญาต ลือฮาเดินถือเสื้อของชายหนุ่มเข้าไปในห้องแต่งตัวของเขา ห้องนอนของเธอน่าจะราวสี่ห้องรวมกันถึงจะได้ขนาดห้องที่กว้างขวางเท่าห้องแต่งตัวของเขาหนึ่งห้อง มันตอกย้ำถึงความสมบูรณ์พร้อมของเขา ในขณะที่เธอ แม้กระทั่งนามสกุลของตัวเอง ลือฮา ก็ยังจำไม่ได้

“ขออนุญาตค่ะท่านคิฟ”

คืออาศัยกล่าวอนุญาตคนรับใช้ เขาเดินออกไปที่ห้องชั้นนอก ซึ่งมีให้คนรับใช้วางถาดเครื่องดื่มที่ชายหนุ่มสั่งเอาไว้ก่อนเดินเข้ามาในห้องนอนลงบนโต๊ะ

“ออกไปได้”

เขาโบกมือไล่ ชายหนุ่มพับแขนเสื้อเช็ดสีขาวยืนไปถึงบริเวณข้อศอก ปลดกระดุมเสื้อลงมาสองเม็ด แล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้ ชายหนุ่มรินนมสดอุ่นๆ ที่คนรับใช้เตรียมใส่เหยือกกระเบื้องสีขาวลงในแก้วสองใบ

คืออาศัยหยิบเอาบางอย่างออกมาจากกระเป๋าทางเกง เขาเปิดห่อกระดาษเล็กๆ แล้วเติมผงสีขาวลงในแก้วนมหนึ่งแก้ว ก่อนจะใช้ช้อนคนมันซำๆ อย่างใจเย็น เหมือนว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิดบาป

“เรียบร้อยค่ะท่านคิฟ”

ลือฮาตามชายหนุ่มออกมายังห้องชั้นนอก หญิงสาวรายงานคืออาศัย

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ เขาเลื่อนแก้วออกมาใกล้กับขอบโต๊ะ

“วันนี้รู้สึกเพลีย ก็เลยอยากดื่มนมอุ่นๆ รับนี้ไปดื่ม ฉันต้องการเพื่อนดื่มด้วยกัน”

“คะท่านคิฟ” ลีอาห์ไม่อดอดตประวิงเวลา เธอเดินเข้าไปหาชายหนุ่ม เรือนกายเพรียวระหงยืนตรง ก่อนจะยื่นมือไปยกแก้วขึ้นมา

“ดื่มให้หมดนะ ฉันก็จะดื่มให้หมดแก้วเหมือนกัน”

เพื่อสุขภาพของคิอาคิฟ ข้อเสนอของเขาทำให้ลีอาห์ดื่มนมในแก้วรวดเดียวหมด ชายหนุ่มยกแก้วนมขึ้นดื่มจนหมดเหมือนกัน เขาหลุบเปลือกตาลง ซ่อนความพึงพอใจในดวงตาเอาไว้

“นั่งคุยกันหน่อยสิ ฉันต้องการเพื่อนคุย”

“คะท่านคิฟ”

เรื่องเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ลีอาห์ไม่มีหน้าที่เตือนคิอาคิฟ เขาสั่งให้นั่งเธอก็ต้องนั่ง หญิงสาวเลือกนั่งบนโซฟาอีกตัว คิอาคิฟถามเรื่องงานกับเธอ ลีอาห์ตอบคำถามของชายหนุ่ม ลึ้น กระชับ เข้าใจง่าย ไม่ทำให้เขาต้องหงุดหงิดหรือเสียเวลา

“ขอโทษคะท่านคิฟ”

หญิงสาวคุยกับเขาสักพัก เธอก็กล่าวขอโทษ ร่างกายของเธอเหมือนอยู่เหนือการควบคุมของตัวเอง ลีอาห์รู้สึกง่วงงุนขึ้นมาทีละนิด ง่วงแบบที่เธอไม่สามารถสลัดมันทิ้งไปได้ และมันเป็นเรื่องเสียมารยาทมากที่เธอปรือตาแล้วเหมือนจะหลับกลางอากาศต่อหน้าคิอาคิฟ

“ไม่เป็นไร ฉันให้อภัย”

ชายหนุ่มตอบเสียงทุ้ม เขาลุกขึ้นยืน เดินไปหยุดยืนข้างโซฟาของคนที่ยหลับไปแล้ว ชายหนุ่มโน้มตัวลงไปหาเธอ ทาบมือเข้ากับแก้มหญิงสาวอย่างเบามือ

“ลีอาห์”

คนที่ประสาทมัมผัสจับไวเสมอถูกลิดรอนความสามารถชั่วคราว

ลืออาห์หลับสนิทไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว คืออาชีพซ้อนร่างเธอขึ้นอ้อม พาหญิงสาวเดินกลับเข้าไปยังห้องนอนชั้นใน และวางเธอลงบนเตียงของเขาย่างทะนุถนอม

ชายหนุ่มดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างเธอ เขาทรุดตัวนั่งลงตรงขอบเตียง โน้มตัวลงต่ำ ใช้มือข้างหนึ่งเท้าลงบนที่นอน อีกมือปิดเส้นผมจนพ่นไอน้ำของลืออาห์ จัดผมให้เธอ เขามือที่สุด ถนอมที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ ก่อนจะลดตัวลงต่ำ จรดริมฝีปากลงบนหน้าผากของเธอ

จุมพิตของเขากรุ่นไปด้วยความเอื้ออาทร ท่วงใย และปรารถนาดีต่อเธอ คืออาชีพต้องการให้เธอพักผ่อน แต่การออกคำสั่งกับลืออาห์มันยากเกินไป เธอจะฝืนตัวเองเพื่อทำตามหน้าที่ เขาตัดสินใจใช้สมุนไพรสูตรลับของชนชั้นปกครองในประเทศซัคคาเวียทำให้ร่างกายของเธอยอมปิดสวิทช์เพื่อพักผ่อน

“ยายนาฬิกาจอมคือ”

เขาดึงตัวขึ้น ชายหนุ่มใช้เวลาที่เธอหลับ ล่ารวบบาดแผลบนแขนเธอ ลืออาห์ดูแลมันดีมาก เพราะเธอรู้ว่าถ้าหากเธอละเลยมัน เธอจะต้องหยุดงานเพื่อรักษาตัวเอง ซึ่งเธอไม่ต้องการบกรบร่งต่อหน้าที่ดูแลเขา

“หลับเถอะนะ คืนนี้ฉันจะคุ้มครองเธอเอง”

ชายหนุ่มจับมือเธอขึ้นมา มือใหญ่ของเขาทั้งสองข้างกอบกุ่มมือเล็กของเธอเอาไว้ คืออาชีพจูบมือเธอแผ่วเบา ยกขึ้นแนบเข้ากับแก้มสาก

“ฝันดีนะยายนาฬิกาของฉัน”

ชายหนุ่มประคองมือเธอวางลง เขาลุกขึ้นแล้วก็ขยับผ้าห่มคลุมร่างเธออีกครั้ง ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่ออาบน้ำเตรียมตัวเข้านอน คืออาชีพจะอ้อมเธอไปนอนที่โซฟาตอนใกล้รุ่งเช้า เพื่อไม่ให้หญิงสาวรู้ตัวว่าเขานุญาตให้เธอนอนบนเตียงของเขาตลอดคืน

